

Jamsai

調香

Jamsai

ทดลองอ่าน

ยอดหญิง
เขียนเครื่องหอม

5

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

อว้จั่วววา 雨久花 เขียน
เมื่อนาคราช แปล

นาคทวาร

คือทุกสิ่งที่มีชีวิตมีใจไว้คู่กัน

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่

สีหน้ามู่หวนซิวก็เปลี่ยนเป็นจริงจังมาก "ข้าใช้ประโยชน์พีจิงจิง..."

นางใช้ประโยชน์เขาแก้แค้นบัญชีเลือดของตระกูล

ท่าทางแข็งกระด้างค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเศร้าสลด หลีจวินพูดทอดถอนใจอย่างหงอยเหงา "...อาชีวิไม่ยอมพูดแม้กระทั่งคำโกหกกับข้าแล้ว" รู้แต่แรกว่านางใช้ประโยชน์เขาอยู่ แต่ว่าพอได้ฟังมู่หวนซิวพูดตามตรงเช่นนี้ มุมหนึ่งในหัวใจหลีจวินก็อดรู้สึกว่างเปล่าไม่ได้

อากาศภายในห้องอึดอัดจนทำให้คนหายใจแทบไม่ออก ในตอนที่มู่หวนซิวตัดสินใจว่าจะหนีออกไปก่อนเพื่อความปลอดภัย นางกลับเห็นหลีจวินยิ้มเจ้าเล่ห์ "อาชีวิใช้ประโยชน์ข้าได้ แสดงว่าข้ายังมีประโยชน์อยู่" เขาเดินขึ้นหน้าหนึ่งก้าว โนมตัวลงมองดูมู่หวนซิวที่อ้าปากกว้างด้วยความตกใจ "แต่อาชีวิอย่าลืมนะ คิดจะใช้ประโยชน์ใครก็ต้องลงทุนก่อน"

มองดูระกายที่วาดผ่านในดวงตาเขาแล้ว มู่หวนซิวก็ตัวสั่น

มากกว่ารัก

ยอดหญิงเขียนเครื่องหอม 5

อวิจัววา เขียน เบบีนาคราช แปล

《調香》

Volume 05

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2260-3

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เหลืออีกเพียงสองเล่มยอดหญิงเขียนเครื่องหอมก็จะเดินทางมาถึงตอนจบแล้ว นะคะ ทางทีมงานต้องขอขอบคุณสำหรับกระแสตอบรับอันร้อนแรงที่ท่านนักอ่านมีต่อเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่งค่ะ ในทุกๆ ตัวอักษรที่เหลือต่อจากนี้ก็จะเต็มไปด้วยความเข้มข้นที่มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของภารกิจไหวชิงพริบกันระหว่างตระกูลหลักกับอิงอ่อง ตัวตนของเฮียมู่ที่ผู้คนได้หล้ายากรู้จัก หรือแม้แต่ความรักของสองบุรุษที่หวังช่วงชิงหัวใจของมู่ห้วนชีว ซึ่งท่านนักอ่านไม่ควรพลาดด้วยประการทั้งปวงค่ะ

สำหรับในเล่มหานี้ตระกูลหลักต้องเผชิญหน้ากับความเสี่ยงที่จะเสียสิทธิ์การเป็นวาณิชหลวง เมื่อตระกูลหลิวร่วมมือกับกู๋ฉิน ใช้สูตรเม็ดหอมเศร้าอาดูรของตระกูลหลักเข้าร่วมการคัดเลือกเครื่องหอม คนเดียวที่หลิวจินมองเห็นเป็นความหวังย่อมหนีไม่พ้น 'มู่ห้วนชีว' ยอดดวงใจของเขา แต่ถึงนางจะคิดค้นสูตรเครื่องหอมออกมาได้เส้นทางในการขนไปยังเมืองอันคังนั้นก็ยิ่งถือเป็นปัญหา เมื่ออิงอ่องมีคำสั่งกลับมายังหรวนอวี่ ไม่ว่าเครื่องหอมใดที่ตระกูลหลิวส่งออกมาจะต้องถูกยึดเอาไว้ทั้งหมด ไม่อาจปล่อยให้ไปโผล่ในงานพระราชพิธีอภิเษกขององค์หญิงหมิงอวี่ได้

หลิวจินที่ขึ้นชื่อว่าอัจฉริยบุรุษจะใช้วิธีการใดมารับมือเพื่อความอยู่รอดของตระกูล มู่ห้วนชีวนอกจากช่วยเหลือตระกูลหลิวอย่างสุดชีวิตแล้ว ในฐานะของ 'เฮียมู่' ก็ยังถูกผู้คนจากทุกทางบีบคั้นให้เปิดเผยตัว มาร่วมลุ้นกันคะว่ามู่ห้วนชีวจะเอาตัวรอดจากปัญหาทั้งหลายนี้ไปได้อย่างไร ถ้าพร้อมแล้ว เชิญท่านผู้อ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * มู่ห้วนซิว ลูกสาวอัครเสนาบดีที่โดนโทษประหารทั้งตระกูล รูปโฉมงดงาม นิสัยเอาแต่ใจ ผ่านชีวิตมาแล้วหนึ่งชาติ จึงสุขุมรอบคอบ มีพรสวรรค์ในการปรุงเครื่องหอม
- * หลี่จวิน คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่ ผู้นำสี่ยอดตระกูลแห่งแคว้นต้าโจว และยังเป็นผู้นำในกิจการปรุงเครื่องหอม ชำนาญด้านยุทธ์ สนใจคนมีความสามารถ
- * หว่นอวี้ ผู้บัญชาการรดศึกที่เพิ่งมารับตำแหน่งที่เมืองต้าเยี่ย บุตรบุญธรรมของหลี่อู่เต๋อ สนใจการเล่นหมากล้อมอย่างมาก ทำงานรับใช้ชิงอ๋อง
- * กุ๋นิน นักปรุงเครื่องหอมระดับเลิศเพียงคนเดียวแห่งแคว้นต้าโจว ทำทุกอย่างได้เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ฉลาดมากเล่ห์
- * โม่อวี้ บ่าวรับใช้ที่มู่ห้วนซิวช่วยชีวิตไว้จากเมืองผิงเจิง เป็นศิษย์ของเจิงฝานซิว เป็นคนที่ซื่อสัตย์กับมู่ห้วนซิวมาก
- * โม่เสวี่ย น้องสาวฝาแฝดของโม่อวี้ เป็นศิษย์เจิงฝานซิว คอยรับใช้ใกล้ชิดมู่ห้วนซิว

* หลิวอุ๋เต๋อ

นายท่านหลิว ผู้นำตระกูลหลิวหนึ่งในสี่ยอดตระกูล
แห่งแคว้นต้าโจว เป็นพ่อบุญธรรมของหรววนอวี๋ นิสัย
ละโมภโลภมาก ทำงานรับใช้ชิงฮ่อง

* หลิวเฟิง

คุณหนูตระกูลหลิว บุตรสาวหลิวอุ๋เต๋อ คู่หม้ายของ
หรววนอวี๋ นิสัยเอาแต่ใจ ชื่นชอบกลิ่นหอม แต่ไม่มี
ความสามารถในการปรุงเครื่องหอม

* เฮยมู่

คุณชายลี้กลับเจ้าของโรงชุบไปเสีย เป็นฐานะที่มู่ห้วนฉิว
สร้างขึ้นมาเพื่อให้ตนเองมีชื่อในวงการปรุงเครื่องหอม

* นายท่านหลีหรือหลีเฉาจง

บิดาของหลีจวิน ผู้นำวงการปรุงเครื่องหอมผู้มาก
ประสบการณ์ มองผลประโยชน์ของตระกูลหลีเป็นสำคัญ

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

89

ครุ่นคิดมาทั้งคืน นางก็ล้มเลิกที่จะปรับแก้เม็ดหอมเศร้าอาดูร

นางเคยได้ดมกลิ่นเม็ดหอมเศร้าอาดูรของกุณินในชาติก่อนมาแล้ว เป็นกลิ่นหอมสดชื่นจางๆ ที่สุดดมเพียงเบาๆ ก็ทำให้คนเกิดความรู้สึก เศร้าสลด นับเป็นผลงานสืบทอดอันยอดเยี่ยมจริงๆ ไม่เสียทีที่กุณินเป็นถึง ระดับเทพ สามารถนำความรู้สึกในการแยกจากที่สลักลึกลงในกระดูก สกัดออกมาเป็นกลิ่นได้

ในชาตินี้ถึงแม้ในมือจะมีตำราวิชาปรุงเครื่องหอมอยู่ แต่ฝีมือนาง ยังอ่อนด้อยนัก จะให้นางปรับแก้สูตรที่ยังไม่เป็นรูปร่างนี้ให้กลายเป็น สูดยอดกลิ่นอัศจรรย์ได้นั้น

คำเดียวคือ...ยาก!

แม้ว่านางจะทำออกมาได้จริง เกรงว่าเม็ดหอมที่ปรุงออกมาคง เพียงเทียบเท่ากับเม็ดหอมที่กุณินขายให้ตระกูลหลิวเท่านั้น เมื่อมีของอ่อง

คอยขวางอยู่เช่นนี้ เรื่องที่เม็ดหอมของนางจะชนะก็แทบเป็นไปได้เลย ดังนั้นหากต้องการชนะโดยไม่มีข้อกังขาใด นางต้องหาเครื่องหอมสักชนิดที่เอาชนะเม็ดหอมเศรั้าอาตุรในชาติก่อนนั้นให้ได้ แต่ว่าเรื่องนี้จะง่ายได้อย่างไร

ถึงแม้ในตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยจะมีกลิ่นอัศจรรย์มากมาย แต่องค์หญิงหมิงอวี่อาจไม่ชอบก็ได้ อ่านข้อมูลส่วนตัวขององค์หญิงหมิงอวี่แล้ว ในสายตาของมู่หวันชวิน้องค์หญิงหมิงอวี่เป็นหญิงสาวที่ได้รับความรักมากมาย อยู่ในช่วงวัยหนุ่มสาวซึ่งเป็นวัยของการเติบโตที่ยังไม่รู้จักทุกข์ ย่อมรู้สึกตื่นเต้นในความว้าวุ่นเป็นกังวลเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้แม้งานมงคลจะเป็นเรื่องน่ายินดีเพียงใด แต่เกรงว่ากลิ่นหอมแห่งความยินดีเหล่านั้นคงไม่อาจเข้าตานางได้

ขณะที่เม็ดหอมเศรั้าอาตุรของกู่ฉินกลับนำความรู้สึกเป็นทุกข์กังวลนี้สลักไว้ได้อย่างลึกซึ้ง อยากถามว่าสำหรับหญิงสาวแกรุ่นยังมีอะไรที่ทำให้เศรั้ารันทดไปกว่าคนรักต้องแยกจากอีก

ตลอดชั่วข้ามคืน แม้นางท่องตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยที่อยู่ในความทรงจำตั้งแต่ต้นจนจบไปหนึ่งรอบแล้วก็ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก จนกระทั่งเมื่อครู่นี้ท่ามกลางความไม่ชัดเจนเหล่านั้น กลิ่นหอมแปลกใหม่กลิ่นหนึ่งพลันปรากฏขึ้นในหัวทันที นั่นเป็นกลิ่นเปรี้ยวๆ หวานๆ ที่แฝงอยู่ในความสงบนิ่ง รวากับความรักที่ยังไม่สุกงอมของชายหนุ่มหญิงสาว ในความอบอุ่นนั้นยังฉายความเศรั้าจางๆ อันทุกข์ระทมทั้งดงามและเป็นนิรันดร์...

ตระกูลเว่ยเรียกว่า "สังสารวัฏ!"

ย้อนนึกถึงกลิ่นที่ผุดออกมาเมื่อครู มูหวันชีวพลันกำหมัดแน่น
แววตาเปล่งประกาย

"ใช่ ใช้อันนี้แหละ สามารถเอาชนะหลิ่วเฟิงได้แน่นอน!"

"...อาชีวพุตะอะไรนะ" หลีจวินสงสัยมากยิ่งขึ้น "อะไรเอาชนะหลิ่วเฟิง
ได้" แล้วถามอีกว่า "เม็ดหอมเคร้าอาตุรของปรมาจารย์กู่ยังทำไมไม่สำเร็จ
เลย อาชีวจะบอกว่าเอาชนะได้อย่างไร"

"เอ่อ..." รวากับถูกน้ำเย็นราดหัว มูหวันชีวจึงพบว่าตนเองเผลอดีใจ
จนลืมตัว พุดเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นเหล่านี้นอกมา ใบหน้าเห่อร้อนขณะมอง
หลีจวินอย่างเกือเขินด้วยไม่รู้จะอธิบายอย่างไร

"เมื่อครูอาชีวพุตะอะไร" หลีจวินถามอีกครั้ง

"ข้า..." มูหวันชีวพูดติดอ่าง "เมื่อครูข้าฝันว่าปรมาจารย์กู่ศึกษาทำ
เม็ดหอมเคร้าอาตุรออกมาได้แล้ว และขายให้กับหลิ่วเฟิงแล้วด้วย..."

รับรู้ว่าร่างหลีจวินสั่นกระตุก มูหวันชีวจึงส่ายหน้าราวกับงุนงง

"กลิ่นในฝันนั้นนับว่าสุดยอดแล้ว" นางเงยหน้าขึ้นมองหลีจวิน
"แม้ข้าจะศึกษาการทำเม็ดหอมเคร้าอาตุรได้สำเร็จ เกรงว่าคงจะแค่เทียบ
เท่ากันเท่านั้น ยังไม่อาจเอาชนะนางได้..."

"...โยอาชีวจึงฝันเช่นนี้ได้" ในดวงตาหลีจวินฉายแววครุ่นคิด
แอบคิดในใจว่าข้าไม่เคยคิดในด้านนี้มาก่อน หรือภูจินจะศึกษาสูตรลับ
ออกมาและขายไปแล้ว ตระกูลหลิ่วกลัวว่านางจะเหยียบเรือสองแคมจึง
ได้ลงมือหนักเช่นนี้

"คงเพราะเมื่อวานข้าคิดมากเกินไปกระมัง" มูหวันชีวพุดจากหลุมเครือ
แล้วดึงเขาเดินออกไปข้างนอก "ข้าเพิ่งคิดกลิ่นตึกกลิ่นหนึ่งออกมาได้"

ไป พวกเราไปที่ห้องปรุงเครื่องหอมกันเถอะ" ท่าทางนางตื่นเต้นเป็นพิเศษ
หลี่จวินริมฝีปากขยับ ที่จริงยังอยากจะถามอีก แต่พอเห็นสีหน้า
ตื่นเต้นของมู่หวนซิวแล้ว เขาก็ปิดปากลง ลืมประเด็นที่จะพูดเมื่อครู่ไป
จนสิ้น

"...ไม่ใช่วัตถุดิบเครื่องหอมทั่วไป ทั้งหมดใช้กลิ่นดอกไม้เป็นหลัก
แล้วสกัดเป็นของเหลวที่มีกลิ่นหอม ใช้มะนาวและหญ้าหวานซึ่งมี
กลิ่นเปรี้ยวๆ หวานๆ เป็นหลัก" มู่หวนซิวเดินไปพลางอธิบายน้ำหอมใน
ความคิดของนางให้หลี่จวินฟัง "แล้วเติมดอกมะลิที่มีกลิ่นหอมหวาน
สดชื่น ดอกกระดังงาที่เต็มไปด้วยกลิ่นเย้ายวนใจ อ้อ ยังมี..." เสียงพูดขาดหาย
ไปครู่หนึ่ง "ชะมัดเช็ด ดอกกุหลาบ ดอกจ๊อหลั้วหลั้ว ดอกส่วยเซียน..."

ในคืนแต่งงานก็ควรใช้ชะมัดเช็ดที่เต็มไปด้วยแรงกระตุ้นเป็นตัวนำ
ด้วย นั่นถือเป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว!

"ใช้ดอกไม้ทั้งหมดจะได้หรือ" หลี่จวินล้งเล่สักรู้อึงถามอีกว่า
"อาชีวะสกัดน้ำหอมเป็นหรือ ฝึกมาจากใครกัน"

น้ำหอมเป็นสิ่งที่ปรมาจารย์เว่ยริเริ่มเมื่อสามสิบปีก่อน เคยเป็นที่
นิยมอยู่ช่วงหนึ่ง ทว่าหลังจากนั้นจู่ๆ นางก็หายสาบสูญไป ทั้งเพียงเครื่องมือ
ประหลาดเอาไว้จำนวนหนึ่งซึ่งไม่มีใครใช้เป็น ทำให้สุดท้ายอดกลิ่นหอมที่มี
อยู่มากมายไม่ได้รับการสืบทอดต่อ

นับจากนั้นเป็นต้นมา แคว้นต้าโจวก็นิยมใช้วิธีเก่าแก่ในการสกัด
น้ำหอม แต่เพราะหนึ่งคือวิธีการที่ใช้ไม่คล่องตัว สองคือเงินทุนสูงเกินไป
มักต้องใช้วัตถุดิบเครื่องหอมเป็นสิบเท่าร้อยเท่าจึงจะสามารถสกัดน้ำหอม
ออกมาได้ชุดหนึ่ง ทำให้มีคนไม่กี่คนเท่านั้นที่มีเงินพอจะใช้ น้ำหอมนี้ได้

ศิลปะการสกัดน้ำหอมนี้จึงค่อยๆ ถูกลดทอนความสนใจ จนถึงตอนนี้อย่างไรก็ตามมีเพียงนักปรุงเครื่องหอมเก่าแก่ไม่กี่คนที่ยังจำศิลปะวิชานี้ไว้

ตระกูลหลี่ในฐานะผู้นำของวงการปรุงเครื่องหอม เพื่อให้ผู้คนเห็นถึงอำนาจที่แท้จริงของตระกูลหลี่แล้ว หลายปีมานี้เขาจึงไม่สนใจเรื่องต้นทุน ชุบเลี้ยงนักปรุงเครื่องหอมที่สกัดน้ำหอมโดยเฉพาะไว้สองคน ทุกปีจะลงทุนมหาศาลในการสกัดน้ำหอมชุดหนึ่งส่งเข้าวัง เติบโตเต็มความยินดีให้แก่ไทเฮา สมมชยาและเหล่านางในทั้งหลาย ทำให้ตำแหน่งของตระกูลหลี่ยังมั่นคงในสายตาของเชื้อพระวงศ์อยู่

แต่เพราะเสียต้นทุนสูง ใช้เวลามากและสิ้นเปลืองเกินไป ตระกูลหลี่จึงไม่กล้าสกัดออกมาจำนวนมากเพื่อวางขาย กระทั่งเครื่องหอมเพียงไม่กี่ขวดที่ใช้ในงานพระราชพิธีอภิเษกขององค์หญิงหมิงอู่ก็ว่าจะสกัดออกมาได้นั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ถึงแม้งานฉลองจะมีเพียงวันเดียว แต่เครื่องหอมที่ใช้ก็ยังมีความประณีตมากอยู่ดี

...ความคิดของนางนี้จะได้ผลหรือ หลี่จวินคิดในใจพลางชะงักก็เฝ้ามองหน้ามู่หวนชิวอย่างจริงจัง

"เอ่อ..." มู่หวนชิวชะงัก นี่เป็นสูตรสำเร็จในตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ย คำพูดนี้ต่อให้นางตายก็พูดออกไปไม่ได้ เสียงจึงขาดหายไป จากนั้นนางก็ยิ้มแล้วพูดว่า "พี่หลี่ลืมแล้วหรือ ก่อนหน้านั้นข้าสกัดน้ำหอมไว้จำนวนมาก"

"เสียเวลาเกินไปหรือไม่" หลี่จวินลังเลอยู่ชั่วครู่

น้ำหอมที่ตระกูลหลี่ส่งเข้าวังทุกปีเหล่านั้ันต้องใช้เวลาดูแลนานถึงครึ่งปี

"ไม่หรอก!" เหตุความคาดหวังของหลี่จวิน มู่หวันฉิวกลับส่ายหน้า โดยไม่ต้องคิด "ที่ตัวข้ายังมีน้ำหอมสำเร็จอยู่บ้าง..." เห็นหลี่จวินส่ายหน้า นางจึงอธิบายอีกว่า "พี่หลี่ย่ามองว่าน้ำหอมเหล่านั้นมีน้อย มันเป็น หัวเชื้อน้ำหอมเสียวนะ เพียงหยดเดียวก็สามารถทำน้ำหอมออกมาได้เป็น ร้อยขวด..."

นี่เป็นคำพูดเดิมในตำราของตระกูลเว่ย ซึ่งตระกูลเว่ยจะเรียก น้ำหอมสกัดที่มีความเข้มข้นสูงนี้ว่า 'หัวเชื้อน้ำหอม' แล้วเรียกของเหลว ที่ใช้หัวเชื้อน้ำหอมปรุงออกมาว่า 'น้ำหอม'

"ใช้สุราเข้มข้นสูงในการปรุงจะสะดวกกว่า วิธีนี้เร็วกว่าการทำ เครื่องหอมประเภทกำยานอีกนะ"

"จริงหรือ" หลี่จวินฟังแล้วงุนงง คนฉลาดอย่างเขาก็จินตนาการ ไม่ออกว่าน้ำหอมที่มู่หวันฉิวพูดถึงนั้นมีหน้าตาเป็นอย่างไร

คิดว่าตระกูลหลี่ก็สกัดน้ำหอมเช่นกัน มู่หวันฉิวจึงพูดอธิบายว่า "วิธีที่ข้าใช้กับอาจารย์ไหวไช้นั้นไม่เหมือนกัน..." อาจารย์ไหวคือนักปรุง เครื่องหอมที่สกัดน้ำหอมให้ตระกูลหลี่โดยเฉพาะ อายุมากจนเป็นไม้ ไกล่พังแล้วและในยามนี้ยังไม่มีผู้สืบทอด มู่หวันฉิวพูดไปถึงตัวหลี่จวิน ที่ยืนนิ่งไม่ยอมเดินให้เดินไปด้วยกัน "ต่อให้พูดมากกว่านี้ท่านก็อาจจะ ไม่เข้าใจ พี่หลี่ไปดูแล้วจะเข้าใจเอง"

มาถึงห้องปรุงเครื่องหอมเล็กๆ ของตนเองแล้ว มู่หวันฉิวก็เริ่ม ทำความสะอาดหม้อกลั่นพลังพูดอย่างทอดถอนใจว่า "ถ้ามีอีกสองใบก็ คงดี..."

กลั่นหอมหลายกลั่นจะได้กลิ่นออกมาได้พร้อมกัน ใช้เวลาไม่ถึง

หนึ่งวันก็สามารถปรุงน้ำหอมได้แล้ว แม้ว่าตนจะมีสูตรลับสำเร็จรูปแล้ว แต่อย่างไรเสียนี้ก็เป็นการทำน้ำหอมชนิดนี้เป็นครั้งแรก มูหวันชีวจึงยังรู้สึกไม่สบายใจ หากมีเวลาให้นางค่อยๆ ปรับลองได้ก็จะดีที่สุด

โชคดีที่นางเก็บดอกไม้สดไว้จำนวนมากเพื่อทำขี้ผึ้งเหลวกลั่นดอกไม้อยู่แล้ว ทำความสะอาดหม้อกลั่นเสร็จ มูหวันชีวก็บอกให้โมเสวียไปเตรียมดอกไม้สด เห็นหลี่จวินกำลังถือน้ำหอมที่นางสกัดไว้ก่อนหน้านี้ ขึ้นมาศึกษา นางจึงพูดอย่างทอดถอนใจ "เมื่อน้ำหอมหนึ่งขวดนี้จะสามารถทำออกมาได้จำนวนมากก็จริง แต่น่าเสียดายที่ยังขาดกลิ่นหอมไปอีกหลายกลิ่น ยามนี้จึงเร่งสกัดออกมาจำนวนมากไม่ได้...ตอนนี้ทำได้เพียงสกัดน้อยๆ ไปก่อน รับผิดชอบงานขององค์หญิงหมิงอวี้แล้ว หลังจากนั้นค่อยว่ากัน..." แล้วถามอีกว่า "ตามที่พี่หลี่คำนวณ ในงานพระราชพิธีอภิเษกขององค์หญิงหมิงอวี้ต้องใช้เครื่องหอมจำนวนเท่าใดหรือ"

นี่ก็คือสิ่งที่เรียกว่าหลักการแผ่นไม้สั้น* ถังน้ำใบหนึ่งไม่ว่าจะสูงเท่าใด ความสูงในการบรรจุน้ำของมันก็อยู่ที่แผ่นไม้สั้นที่สุดในจำนวนนั้น ได้ยินคำพูดนี้แล้วหลี่จวินก็พยักหน้า ทว่ายังคงไม่ตอบกลับย้อนถามว่า "อาชีวะสกัดน้ำหอมขวดหนึ่งต้องใช้เวลาเท่าใด"

"เมื่อก่อนยังไม่ชำนาญต้องใช้เวลาสองสามวัน ตอนนี้ใช้เวลาแค่หกเจ็ดชั่วโมงก็พอ..." มูหวันชีวช้อน้ำหอมในมือเขาแล้วพูดว่า "พี่หลี่อย่ามองว่าสกัดน้ำหอมสักชนิดใช้เวลาไม่มากเด็ดขาด ตอนนี้ข้ายังขาดอีกสี่ห้ากลิ่น แต่มีหม้อสกัดแค่ใบเดียวเช่นนี้ แต่ละกลิ่นต้องใช้เวลาหกถึงเจ็ดชั่วโมง รวมเวลาสองสามวันก็ผ่านไปแล้ว..." ในใจแอบเสียใจ หาก

* หลักการแผ่นไม้สั้น คือระดับน้ำในถังไม้จะขึ้นอยู่แผ่นไม้ที่สั้นที่สุดของปากถัง เปรียบถึงประสิทธิภาพของผลงานที่ออกมาจะถูกจำกัดด้วยปัจจัยที่เป็นจุดด้อยที่สุด หากปัจจัยต่างๆ ไม่พร้อม ผลงานก็จะออกมาไม่ดี

ตอนแรกทีไปหอเสียนจี นางสั่งทำอีกสักสองใบก็คงดี

"กลิ่นเหล่านั้นต้องใช้หม้อสกัดออกมาหรือ" หลีจวินถาม

"อืม..." มู่หวนฉิวพยักหน้า "ใช้วิธีโบราณของอาจารย์เหวจะยิ่งช้า และไม่บริสุทธิ์เท่านี้ หากสารเจือปนมากเกินไปก็จะกระทบกับกลิ่นทั้งหมด" นางถอนหายใจ "ใช้หม้อสกัดทั้งหมดเลยดีกว่า..."

"อาชีวะตามเข้ามา"

มู่หวนฉิวกำลังพูดอยู่ก็เห็นหลีจวินวางน้ำหอมในมือลงพลางดึงตัวนางแล้วพาเดินออกไปข้างนอก

"...พี่หฺลึจะไปทีใด" มู่หวนฉิวยืนนิ่งไม่ขยับ พยายามดึงตัวเขาไว้ "เสวี่ยเอ๋อร์เตรียมกลีบดอกไม้จนจะเสร็จแล้ว สกัดหม้อนี้ก่อนแล้วค่อยว่ากันเถอะ" เห็นหลีจวินพยายามดึงตัวนางให้เดินไปให้ได้จึงพูดอีกว่า "พวกเราไม่มีเวลาแล้ว"

หลีจวินยิ้มแต่ไม่พูด จนกระทั่งดึงตัวนางมาถึงที่ลานบ้าน เขามองกำแพงที่ล้อมอยู่ตลอดซ้ายขวาแล้วพูดว่า "อาชีวะระวังนะ..." สิ้นเสียงพูด เขาก็กอดตัวมู่หวนฉิวแล้วกระโดดลอยตัวขึ้น

"ว้าย!" มู่หวนฉิวร้องอย่างตกใจก่อนจะจับตัวหลีจวินไว้แน่น กำลังจะหลับตาก็พบว่าเท้าของตนถึงพื้นเสียแล้ว นางหันไปอย่างช้าๆ ดวงตากราวดมองไปโดยรอบ "ที่นี่คือที่ใด"

"บ้านข้าคงหาสนั้ตระกูลไป..." หลีจวินมองนางด้วยรอยยิ้มสดใส "ตอนแรกเห็นอาชีวะซื้อคฤหาสนั้ตระกูลไป ข้าก็ซื้อบ้านนี้เอาไว้ทันที"

"ที่แท้บ้านหลังนี้ถูกท่านซื้อไปเองหรือ!" มู่หวนฉิวเบิกตาโตอย่างตกใจ "ตอนแรกที่รู้ว่าบ้านนี้ขายไปแล้ว เสวี่ยเอ๋อร์ยังไม่ไปสอบถามด้วย

ความสงสัยอยู่เลย..."คิดถึงภาพวันนั้นที่ไม่เสียถูกกันไว้นอกประตูมู่หวนชีวิตก็พูดอย่างทอดถอนใจ นางปล่อยมือจากหลังวินแล้วก้าวไปยังห้องทางตะวันตกที่ประตูเปิดกว้างอยู่

หลังวินมองนางด้วยรอยยิ้ม แล้วก้าวเท้าตามไป

เมื่อเข้าประตูไปจึงพบว่าภายในห้องมีอาจารย์หลายคนกำลังทำงานยุ่งกันอยู่ พอเห็นพวกเขาเข้ามาเหล่าอาจารย์ก็พากันหยุดงานในมือด้านหนึ่งครวระหลังวินตามมารยาท ด้านหนึ่งก็ใช้สายตาที่ชำมองคนแปลกหน้าสำรวจมู่หวนชีวิต สิ่งที่ทำให้มู่หวนชีวิตประหลาดใจก็คือคนเหล่านี้น่ารู้จักแทบทั้งหมด พวกเขาล้วนเป็นอาจารย์ในห้องรังสรรค์กลิ่นของร้านหลิจี้ที่ระยะนี้ทยอยถูกภูจินตัดออก รวมไปถึงหว่านปิงที่ลือกันว่าเพราะแพ่งพรายสูตรลับเม็ดหอมบุปผาสวรรค์ออกไปจึงได้ถูกร้านหลิจี้กักตัวเอาไว้

"เจ้า..." หว่านปิงหันมามองมู่หวนชีวิตอย่างประหลาดใจ

"ทุกคนทำงานต่อไปเถอะ..." หลังวินพยักหน้าให้ทุกคนแล้วดึงตัวมู่หวนชีวิตให้เดินไปพร้อมกัน "อาชีวะตามเข้ามา..."

เขานำตัวนางมาถึงห้องทางตะวันออก

เห็นพวกเขาแล้ว บ่าวเผ่าประตูก็เปิดประตูให้อย่างนอบน้อม

"สวรรค์!" เห็นภายในเพียงแวบเดียว มู่หวนชีวิตก็ตะโกนอย่างประหลาดใจขึ้นมา

ภายในโถงนี้มีขนาดใหญ่มากกว่าห้องรังสรรค์กลิ่นของร้านหลิจี้ที่เพิ่งถูกทำลายไปเกือบหนึ่งเท่า นอกจากด้านหนึ่งติดประตูแล้ว อีกสามด้านที่ติดกำแพงจะมีแท่นหินอ่อนยาวความกว้างสามซื่อตั้งอยู่ บนนั้นมี

เครื่องมือใหม่เยี่ยมหลากหลายชนิดวางจนเต็ม ทว่าที่ทำให้มูหวนซ์
มองตาค้างมากที่สุดนั่นก็คือ...

เครื่องมือมากมายในนี้นางลั่นรู้จัก ส่วนใหญ่เป็นของที่ตระกูลเว่ย
คิดค้นขึ้นมา!

เขาคงไม่ได้มีตำราวิชาปรุงเครื่องหอมอีกเล่มหรอกนะ

มูหวนซ์เบิกตาโต มองหลี่จวินอย่างพูดอะไรไม่ออก

"พอรู้ว่าอาชีวะใช้เครื่องมือตระกูลเว่ยได้ ครั้นนั้นก็ไปหอบเสียนี่กับ
อาชีวะ ข้าก็สั่งให้พวกเขาเอาภาพเครื่องมือที่พวกเขาเก็บไว้ออกมาทำ
ทั้งหมด" รวากับล่งรู้ถึงความคิดของมูหวนซ์ หลี่จวินจึงพูดอธิบาย
"แต่ว่าน่าเสียดายที่นี่ไม่มีหม้อกลั่นลำดับส่วนที่อาชีวะพูดถึงเมื่อวาน"
เขาตั้งตัวนางเดินไปหยุดตรงหน้าหม้อสกัดใหม่เยี่ยมห้าใบ "อาชีวะดูสิ
ตั้งแต่รู้ชื่อดีของหม้อสกัดนั้นแล้ว ข้าก็สั่งทำที่เดียวถึงห้าใบ"

"สวรรค์ ดีเหลือเกิน!" นิ้วมือนู่นหวนซ์ลั่นเทา นางลုပ်ตรงนี้แตะ
ตรงนั้นอย่างดีใจ สีหน้าแดงก่ำอย่างตื่นเต้น หัวใจเต้นแรง

สำหรับนางที่ลุ่มหลงการปรุงเครื่องหอมแล้วนั้น เมื่อได้เห็นของ
เหล่านี้ก็เหมือนว่าได้เห็นสมบัติเงินทองกองใหญ่อย่างไม่ต้องสงสัย

"พี่หลี่รู้ได้อย่างไรว่าวันนี้พวกเราจะได้ใช้ของเหล่านี้ ถึงกับสั่งทำไว้
ล่วงหน้า" มูหวนซ์ลုပ်หม้อสกัดใหม่เยี่ยมห้าใบนั้นอย่างยินดี แล้วถาม
อย่างเซ่อๆ

หลี่จวินไม่ได้รู้ว่าวันนี้จะมีโอกาสให้ได้ใช้งานจริงๆ แต่เป็นเพราะ
ก่อนหน้านี้เขาตัดสินใจไว้แล้ว รอให้ภายนอกสบโอกาสไถ่กู้เงินออกก็จะ
ให้มูหวนซ์มาเข้าฝ่ายรังสรรค์กลิ่นของร้านหลี่จั่นแทนอีกฝ่าย แต่ว่าด้วย

ความหัวแข็งและดีอีร้นของมู่หวั่นชีวแล้ว หากเขาไม่สั่งทำเครื่องมือ
ประหลาดเหล่านี้อีกก่อน จะตั้งดูตสายตาของนางได้หรือ

กระนั้นสิ่งเหล่านี้แม้ตีให้ตายหลั้จวินกับอกมู่หวั่นชีวไม่ได้
เขาย่อมอย่างสบายใจ "อาชีวชอบหรือไม่"

"อืม..." มู่หวั่นชีวพยักหน้าจากใจจริง "ชอบมาก ครบครันกว่า
ห้องปรุ่งเครื่องหอมเล็กๆ ของข้ามาก" แล้วพูดด้วยรอยยิ้มอีกว่า "ตอนแรก
ที่ซื้อคฤหาสน์ตระกูลไปเข้าเคยรู้สึกว่ามันใหญ่ไป ยังบ่นว่าพีเจจิ้นเปลือง
มากเกินไปเลย ใครจะรู้ว่าใช้ไปใช้มาก็ยังเล็กเกินไปอยู่ดี"

ยามนี้ในมือมีบ่อนพนันเพิ่มอีกสิบแปดแห่งกับหออีผื่นเทียนชยา
แล้ว หลังจากนั้นเงินที่มู่หวั่นชีวใช้ในการเรียนรู้การปรุ่งเครื่องหอมก็ยัง
ไม่ต้องเป็นหวง เครื่องมือที่ใช้ในการปรุ่งเครื่องหอมเหล่านั้นขอเพียงมี
ความจำเป็น นางก็จะซื้อกลับมาโดยไม่สนใจเรื่องราคา สำหรับวัตถุดิบ
เครื่องหอมก็ยังไม่ต้องพูดถึง คฤหาสน์ตระกูลไปตอนนี้แทบจะกลายเป็น
ร้านเครื่องหอมที่มีขนาดไม่ใหญ่ร้านหนึ่งไปแล้ว

ถ้าจะเรียกว่าเป็นร้านเครื่องหอม มีผู้บอกว่าเป็นสถานที่ทำการ
ทดลองจะดีกว่า อย่างไรก็ตามเสียมู่หวั่นชีวก็ไม่เคยทำเครื่องหอมอย่างเป็นทางการ
ระบบระเบียบและขายออกไปข้างนอกมาก่อน นางเพียงแค่เรียนรู้วิธีการ
ทำเครื่องหอมโดยไม่หยุดเท่านั้น

"เช่นนั้นต่อไปอาชีวก็ย้ายมาที่นี้เถอะ" หลั้จวินไม่พลาดโอกาสที่จะ
พูดหลอกล่อ

เมื่อคิดว่าคฤหาสน์ตระกูลไปนั้นเป็นเจิงผ่านชีวซื้อให้นาง เขาก็จำ
ใส่ใจมาตลอด

"อืม..." มู่หวนฉิวพยักหน้ารับอย่างเชื่องๆ รู้สึกว่ารอยยิ้มของหลี่จวินดูประหลาด นางจึงรู้ตัวในทันใด รู้สึกเหมือนว่าตนหลงกลอีกฝ่ายเข้าแล้ว นางจึงรีบพูดเสริมว่า "ที่นี่ใกล้กับคฤหาสน์ตระกูลไป๋ ต่อไปเข้ามาทำงานที่นี่ทุกวันนี้เหมือนกัน..." แล้วพูดด้วยรอยยิ้มอีกว่า "ใกล้กว่าร้านหลี่จี้ผิงตรงข้ามมาก ประหยัดเวลา"

"...อย่างนั้นก็ทำประตูด้านข้างสักบานเถอะ" เห็นว่าหลอกล่อไม่สำเร็จ หลี่จวินจึงขึ้นไปตรงกำแพงที่พวกเขาเพิ่งกระโดดเข้ามา "เวลาอาชีวะเข้าออกจะได้ไม่มีใครสังเกตเห็นที่นี่" เห็นมู่หวนฉิวส่ายหน้า เขาจึงรีบพูดเสริมอีกว่า "ผู้บัญชาการหรวนจับตามองความเคลื่อนไหวของอาชีวะอยู่ทุกฝีก้าวนะ"

"ก็จริง" นอกจากอยู่ที่คฤหาสน์ตระกูลไป๋แล้ว ทุกครั้งที่นางออกจากบ้านก็มักจะมีหรวนอ้วมาคอยตามอยู่เสมอ นางสงสัยมาตลอดว่าไ้หรวนอ้วมี่ส่งคนสะกดรอยตามนางหรือไม่ เพียงแต่ไม่กล้าเข้าออกคฤหาสน์ตระกูลไป๋อย่างอุกอาจเหมือนเมื่อก่อนอีก คิดถึงตรงนี้มู่หวนฉิวจึงรีบพยักหน้า

โดยไม่ทันเห็นว่าในดวงตาหลี่จวินฉายแววเจ้าเล่ห์ "ดี พรุ่งนี้ข้าจะให้คนมาทำประตูอืม..." เขานิ่งคิดสักครู่ "ประตูข้างบานนี้ต้องทำให้ลึกลับสักหน่อย ให้คนภายนอกมองไม่ออกจึงจะดี"

มู่หวนฉิวส่ายหน้า ทั้งไม่มีความเห็นต่อคำแนะนำของเขา นางจึงเปลี่ยนไปถามว่า "ไ้พี่หลี่จี้ผิงคิดสร้างห้องรังสรรค์กลิ่นนี้ขึ้นมาละ"

"ตั้งแต่พบว่าภูจินมีใจคิดทรยศ ข้ากับท่านพ่อก็เริ่มเตรียมการแล้ว..." หลี่จวินพูดว่า "เริ่มจากการเก็บตัวอย่างสินค้าชุดใหญ่ แล้วค่อยๆ

แบ่งกิจการส่วนหนึ่งมาดูแลอย่างลับๆ หนึ่งเพื่อกระจายทรัพย์สินในชื่อของตระกูลหลี่ไม่ให้กระจุกเป็นก้อนเกินไป เป็นการตัดทอนความสำคัญของปรมาจารย์กู่ในร้านหลี่จี้ สองคือฉวยโอกาสนี้ทดสอบความภักดีของทุกคนที่มีต่อร้านหลี่จี้ เพื่อให้สะดวกกับการกวาดล้างคนในวันข้างหน้าที่สำคัญที่สุดคือแสดงให้เห็นให้องค์กับหรวนอวี่เห็นถึงความอ่อนแอของตระกูลหลี่ ป้องกันไม่ให้ตระกูลหลี่เกิดเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างฉับพลันหรือมีภัยถึงชั้นล่างตระกูลได้..."ที่ผ่านมาการแย่งชิงตำแหน่งล้วนเป็นเช่นเจ้าตายข้าอยู่ มีเลื้อยตองพื้น หากยืนอยู่ผิดฝ่ายก็บ้านแตกคนตายซึ่งมิให้เห็นได้ทั่วไป สำหรับเรื่องนี้เขาขอมไม่กล้าคิดว่าตนเองจะโชคดี

หลังจากที่มู่หวนฉิวได้ช่วยชีวิตเขาไว้หลายครั้ง แม้จะยังมีข้อสงสัยเกี่ยวกับชาติกำเนิดของนางและเหยื่อที่อยู่เบื้องหลังนางเพียงใด แต่เขาเชื่อว่าที่นางชอบโกหกอาจจะมีเหตุผลบางอย่างที่ไม่สามารถบอกได้ แต่ไม่ว่าอย่างไรนางจะไม่มีทางทำร้ายเขาเด็ดขาด เขาจึงเริ่มเอาความลับส่วนตัวบางอย่างออกมาบอกให้นางรู้

เรื่องที่ซื่อคฤหาสน์นี้หรือเรื่องที่เปิดห้องรังสรรค์กลิ่นนี้ แม้แต่นายท่านหลี่เองก็ยังไม่รู้ เขาทำทุกอย่างนี้ก็เพราะปรารถนาในวิชาล้าเลิศของมู่หวนฉิวและความชอบในตัวนางที่มาจากใจ จึงอยากจะสร้างความสะดวกที่ดียิ่งกว่าให้กับนาง ทำให้นางมีพื้นที่ในการแสดงความสามารถเพิ่มมากขึ้น

แน่นอนว่าที่มากไปกว่านั้นก็คือเขาอยากจะทำใจนาง แต่ว่าดีให้ตายเขาก็ไม่มีทางบอกเรื่องเหล่านี้ให้มู่หวนฉิวรู้เด็ดขาด

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง" มู่หวนฉิวเข้าใจในทันที นางมองหลี่จวิน

ด้วยดวงตาเปล่งประกาย "ที่ข้างนอกสื่อกันว่าตระกูลหลืตกอยู่ในสภาวะ
เงินทองย่ำแย่ นั่นเป็นเรื่องเท็จหรือหือ"

หลืจวินมองนางอย่างรักใคร่ "ต่อให้ค้าขายไม่ดีอย่างไร ตระกูลหลื
ก็ยังเป็นถึงตระกูลใหญ่ สะสมเงินทองมาหลายชั่วอายุคน ถูกผู้บัญชาการ
หรวนปิดหอสู่รากับบ่อนพนันเพียงไม่กี่แห่งเท่านั้น จะกระเทือนถึง
รากฐานของตระกูลได้อย่างไร"

"ก็จริง..." มู่หวนฉิวพยักหน้า คิดถึงเมื่อวานที่ตนเองเห็นความวังเวง
ภายในห้องรังสรรค์กลิ่น ได้ยินเสียงแอบพูดคุยกันของบรรดาอาจารย์
เหล่านั้นแล้ว แม้แต่นางยังคิดจะเสียดสละโรงอุปไปเยี่ยให้กับตระกูลหลื
เพื่อขอเปลี่ยนชะตาชีวิตในชาตินี้อยู่เลย คิดแล้วใบหน้านางพลันร้อนผ่าว
พูดเพิ่มพาวว่า "ข้ากังวลใจเกินไปเอง"

ได้ฟังคำพูดโอดครวญที่มาจากใจ หัวใจหลืจวินก็เต้นกระตุก
เขาจึงลึกลงไปในดวงตาของมู่หวนฉิวแล้วเอ่ยปากพูด "อาชีวนอยู่สังกัดน้ำหอม
เหล่านั้นที่นี่เถอะ ข้า..." อยากบอกว่าจะส่งอาจารย์ที่มีประสบการณ์
สองสามคนมาเป็นลูกมือ แต่คำพูดมาถึงริมฝีปากแล้ว เขาก็คิดได้ว่าการ
ปรุ้งเครื่องหอมเป็นศิลปะชั้นเลิศ หากส่งอาจารย์มาก็จะต้องถูกสงสัยว่า
ตนจะขโมยศิลปะวิชาจากนาง จึงเปลี่ยนคำพูดในทันที "ที่นี้เพิ่งจะสร้าง
ขึ้นมา ยังไม่ได้จ้างคนมากนัก มีคนงานเพียงสามคน ข้าจะให้พวกเขาฟัง
คำสั่งเจ้า..."

มู่หวนฉิวขมวดคิ้ว "ยังมีอาจารย์เหล่านั้นอยู่มิใช่หรือ" ด้านหนึ่ง
ก้มหน้าตรวจดูหม้อสกัด ปากก็พูดเจรจาไปด้วย "พี่หลืให้พวกนาง
หยุดงานในเมื่อมาช่วยข้าก่อนเถอะ พวกนางล้วนมีประสบการณ์มาก ให้

ทุกคนร่วมมือลงมือทำจะได้เร็วขึ้นหน่อย" ภารกิจสำคัญอันดับแรกของตระกูลหลี่ในตอนนี่คือทำเครื่องหอมสำหรับงานพระราชพิธีอภิเษกขององค์หญิงหมิงอวี่ งานอื่นสามารถหยุดไปก่อนได้

สำคัญที่สุดเรื่องที่ให้นางคอยดูหม้อสกัดหม้อเพียงคนเดียวไว้ว่าจะทำไม่ได้ แต่นางจะเหนื่อยตายเสียก่อน งานใช้แรงเช่นนี้ให้คนอื่นไปทำดีกว่า ส่วนนางแค่เพียงรวบรวมสมาธิสกัดเครื่องหอมก็พอ พุดไปนานไม่ได้ยินเสียงตอบมู่หวันฉิวจึงเงยหน้าขึ้น พบว่าหลี่จวินกำลังเหม่อมองมา นางจึงส่งเสียงพุด "พี่หลี่เป็นอะไรไปหรือ"

"ได้..." ดึงสติคืนมาแล้ว หลี่จวินก็พยักหน้า "ข้าจะให้พวกนางหยุดงานในมือ สองวันนี้มาช่วยเหลือเจ้าอย่างเต็มที่ อาชีวะอยากให้พวกนางทำอะไร เจ้าก็สั่งไปได้เลย"

"อืม พี่หลี่บอกพวกนางด้วยว่าจะต้องฟังคำของข้าทุกอย่าง ห้ามมีความคิดแตกต่างเด็ดขาด..." อาจารย์เหล่านั่นอย่างน้อยก็เป็นนักปรุงเครื่องหอมระดับหนึ่ง ฟันหลังประสบการณ์ล้วนมากกว่านาง แต่นี่ไม่ใช่เวลามาเกรงใจใคร ในเวลานี้นางต้องการการเชื่อฟังและยอมทำตามทุกอย่าง จำเป็นต้องให้นางมีอำนาจอย่างเต็มที่

"อาชีวะวางใจได้..." หลี่จวินลูบผมนางอย่างรักใคร่ "ข้าจะบอกพวกนางว่าต่อไปเจ้าคือผู้ควบคุมหลักของที่นี่ ใครกล้าไม่ฟังคำของเจ้าก็ไล่ออกไปได้ทันที"

"ผู้ควบคุมหลัก?" มู่หวันฉิวบัดมือเขาออก คิดสักครู่ก็ยิ้มขึ้นมาอีกครั้ง "ตอนแรกที่พี่หลี่รับปากตั้งฝ่ายปรุงเครื่องหอมสองให้ข้าคนเดียวนั้น คงอยากจะทำให้ข้ากระจายอำนาจจากภูจินกระมัง" แล้วพุดอีก

ว่า "เห็นที่ฝ่ายรังสรรค์กลืนนี้ พี่หรั่งเตรียมจะเรียกมันว่าฝ่ายรังสรรค์กลืนสองสินะ"

หรั่งจวินมีสีหน้าอึดอัดใจ จากนั้นก็พูดอย่างขิงขิงว่า "อาชีวนิดแล้วต่อไปร้านหรั่งจี้จะมีฝ่ายรังสรรค์กลืนนี้เพียงแห่งเดียวเท่านั้น"

"มีเพียงแห่งเดียว?" มู่ห้วนชีวพูดทวนคำอย่างเหม่อลอย พูดไปได้ครึ่งหนึ่งก็หุบยิ้มทันที "พี่หรั่ง..." นางมองหรั่งจวินอย่างตกใจ หัวใจเต้นแรง

ความหมายในคำพูดนี้ของเขา...คือให้นางมาแทนกู่ฉินหรือ

นางมีกิจการเป็นของตัวเอง หาได้ละโมภในชื่อเสียงลาภยศไม่ แต่เป็นเพราะชาติก่อนถูกกู่ฉินรังแก ความแค้นที่ฝังลึกลงกระดูกนั้น ทำให้แม้แต่ฝันก็ยังอยากจะมีสักวันที่มาแทนที่กู่ฉินได้ แล้วแย่งทุกอย่างที่อีกฝ่ายเคยครอบครองในชาติก่อนมา

"ไม่เพียงที่นี่..." หรั่งจวินดึงมู่ห้วนชีวเข้ามาในอ้อมแขนแล้วกอดนางไว้เบาๆ เขาใช้เสียงพูดที่ได้ยินกันเพียงสองคนพูดข้างหูนาง "ต่อไปแม้แต่ฝ่ายปรุงเครื่องหอมของร้านหรั่งจี้ก็จะมีเพียงแห่งเดียวเท่านั้น"

นี่เป็นความเชื่อมั่นและสัญญาหลายๆ กระมัง

เขาไม่ใช่คนที่ทำอะไรตามอารมณ์ สามารถพูดเช่นนั้นออกมาได้ก็หมายความว่าเขายอมรับในฝีมือของนางแล้ว!

ในฐานะช่างคนหนึ่งในฐานะคนที่รักการปรุงเครื่องหอม ช่วงที่เห็นการปรุงเครื่องหอมเป็นชีวิตจิตใจ ย่อมไม่มีอะไรจะทำให้มู่ห้วนชีวห้วนไหวได้มากกว่านี้อีกแล้ว อย่างไรก็ตามก็เป็นเพียงอาจารย์เครื่องหอมที่มาจากการเป็นคนงานรับจ้างซึ่งไม่มีแม้แต่ระดับชั้น พอได้ฟังคำพูดนี้แล้ว ดวงตามู่ห้วนชีวก็มีน้ำตาเอ่อคลอ ร่างนางพลันสั่นเทา

หลี่จวินฉวนยอโอกาสกอดนางแน่นขึ้น "อาชีวะชอบหรือไม่" เสียงนั้นเพียงพูดเพิ่มพ้ำ แต่กลับเหมือนมีพลังทะลุทะลวงที่ทำให้หัวใจมู่หวั่นซิวกระตุกแรงจนนางแทบหายใจไม่ออก

"ชอบ..." นางพูดเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน "ข้า..." ยากพูดว่าข้าจะไม่ทำให้พี่หลี่ผิดหวังแน่นอน แต่คำพูดมาหยุดที่ริมฝีปากแล้ว นางก็ตัวสั่นพลันนึกขึ้นได้ว่าสี่ปีให้หลังนางต้องกลับไปทีโรงกูไปเยี่ย เมื่อคืนหลุดจากอ้อมกอดหลี่จวินแล้ว นางก็หมุนตัวมามองเขาด้วยสีหน้าจริงจัง "ถ้าพี่หลี่เชื่อข้าก็เลือกอาจารย์ที่รักดีและฉลาดหลักแหลมจำนวนหนึ่งมาติดตามข้า ภายในสี่ปีข้าจะฝึกกำลังหลักที่ยอดเยี่ยมกลุ่มหนึ่งให้ตระกูลหลี่ได้แน่นอน จะไม่ทำให้พี่หลี่ต้องผิดหวังที่อุตส่าห์ฝากฝัง..."

สี่ปี?

หลี่จวินตกใจ จากนั้นก็นึกได้ว่าสัญญาของนางกับตระกูลหลี่เหลือเพียงแค่นี้ ในทรวงอกเขาเหมือนหายใจไม่ออก...

"อาชีวะ..."

หลี่จวินเรียกนางเสียงเบา เขาอยากถามว่าสี่ปีให้หลังนางยินดีจะต่อสัญญากับตระกูลหลี่หรือไม่ ทันทันนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าเบื้องหลังนางยังมีเหย่มู่ที่คอยเด็ดดาวเด็ดเดือนให้นางอยู่ เขาจึงตัวเกร็งไป

"อาชีวะ..." หลี่จวินเรียกอีก แล้วดึงนางเข้าสู่อ้อมกอดอีกครั้งพลงพูดเสียงเบาว่า "อาชีวะอยู่ต่อที่ตระกูลหลี่เถอะ ต่อไปรับหน้าที่ดูแลฝ่ายปรุงเครื่องหอม ทำตามกฎในตอนนี้อย่างไรเป็นร้อยละ แบ่งให้เจ้าหนึ่งส่วนปลายปีจะส่งเงินเข้าบัญชีเจ้าตามจำนวน..." น้ำเสียงเขาอ่อนโยนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ทั้งที่รู้ว่านางไม่มีทางหวนไหวเพราะเงิน แต่เขาก็กังพุดออกไป...

แม้หลี่จวินจะเป็นคนฉลาดเพียงใด แต่พอคิดว่าถึงอย่างไรนางก็ต้องจากเขาไปอยู่ดีนั่น ด้วยความว่าวุ่นใจยามนี้เขาย่อมไม่รู้ว่าจะใช้วิธีใดไปร้งนางให้อยู่ต่อได้อีก

ทั้งที่รู้ว่าเป็นแค่ฟางเส้นหนึ่ง แต่เขาก็อยากจะลองไปคว้าจับฟางเส้นนั้นเอาไว้

หนึ่งส่วนหรือ

ในสมองมีนาง มู่หวนชีวเงยหน้าขึ้นมองหลี่จวินอย่างตกตะลึง ไม่รู้ว่าเหตุใดเขาจึงยื่นข้อเสนอโง่ๆ อย่างนี้ออกมา

"อาชีว..." ประสานกับสายตาเหมือนคนไม่รู้จักกันของนางแล้ว หลี่จวินก็รู้สึกอึดอัดใจ

"ตอนแรกที่ชิงตำแหน่งผู้ชนะในงานประชันเครื่องหอม ข้าเคยขอผลกำไรหนึ่งส่วนจากตระกูลหลี่แล้ว" ผ่านไปครู่ใหญ่ นางจึงยิ้มแล้วส่ายหน้า

คิดถึงข่าวที่หลี่ซ่งส่งมา หลี่จวินก็ร่างกระตุก "ตอนนั้นอาชีวทำเพื่ออยู่ที่โรงรูปไปเยี่ยจริงหรือ" แม้สีหน้าจะดูเรียบเฉย แต่ในใจหลี่จวินกลับบีบตัวแรง เขามองมู่หวนชีวไม่วางตา

"ตอนนั้นโรงรูปไปเยี่ยเพิ่งเปิดกิจการก็มีเงินไหลมาเทมา ข้าไม่อยากจากมาเลยจริงๆ..."

ไม่เพียงเพราะเหตุผลนี้ที่สำคัญยิ่งกว่าคือนางไม่เคยกลัวคิดแก้แค้น นางเพียงอยากจะเปลี่ยนชะตาชีวิตในหอคณิกาในชาติก่อนของตนเอง นางเพียงอยากจะมีความสุขที่ดี ถ้าหากเป็นไปได้ชาตินี้นางก็ไม่อยากพบหน้า

หรวมนอวีก คิดถึงความรู้สึกที่ต่อให้ตนเองตายก็ไม่อยากมาเมืองต้าเยี่ย ในตอนนั้นแล้ว มู่หวนชิวก็ถอนหายใจ เอนหลังฟังอกของหลี่จวินเบาๆ แล้วเงยหน้าขึ้นมองเพดานพลางพูดอย่างทอดถอนใจ "ตอนนั้นข้าอยาก จะยกเลิกสัญญาแปลกประหลาดนั้นจริงๆ..."

รับรู้ว่าร่างด้านหลังสั่นเบาๆ มู่หวนชิวจึงหมุนตัวกลับมาองหน้า หลี่จวินอย่างจริงจัง

"แต่ตอนนี้ข้าไม่เสียใจเลยแม้แต่น้อย ถ้าไม่ใช่พี่หลี่บังคับพาตัวข้า มาที่เมืองต้าเยี่ย เกรงว่าตอนนี้ข้าคงเป็นเพียงกบได้บ่อ ชั่วชีวิตคงทำได้ เพียงเครื่องหอมไม่กี่ชนิดเท่านั้น หาเงินได้จำนวนหนึ่ง มีกินวันละสามเวลา ก็พอใจแล้ว เป็นพี่หลี่ที่ทำให้ข้าได้เห็นท้องฟ้าที่กว้างขึ้น..." ในตอนนั้น นางรู้สึกจริงๆ ว่าขอแค่ทุกวันตนสามารถกินอิ่มใส่อุ่นได้ก็พอใจแล้ว

"แล้วเหตุใดอาชีวยังจะดื้อรั้นกลับไปอีกหรือ" หลี่จวินยกมือขึ้นปิด ผนับหน้าผากนาง

"ข้า..." โรงรูปไปเยี่ยเป็นรากฐานของข้า คำพูดมาถึงริมฝีปากแล้ว เสียงของมู่หวนชิวก็ชะงักไป นางเปลี่ยนมาพูดว่า "ข้ารับปากคุณชายเฮย แล้วว่าสี่ปีให้หลังจะกลับไป"

"อาชีวะ..." หลี่จวินพยายามสะกดความรำคาญใจที่เกิดขึ้นอย่าง ไร้สาเหตุ เสียงนั้นฟังดูขมขื่น "เมื่อวานอาชีวะไปขอร้องเขาจริงหรือ"

"...ขอร้องเขา?" มู่หวนชิวงุนงง "พี่หลี่พูดเรื่องอะไรหรือ"

เหตุใดเขาจึงรู้เรื่องเหล่านี้

มู่หวนชิวหัวใจเต้นรัว

"อ้อ เรื่องนี้..." นางอึ้ง จากนั้นก็บ้วนหน้าเครียด "ใครให้พี่หลี่ปฏิเสธ

ข้าอย่างไรน้ำใจเช่นนั้นเล่า!" ในน้ำเสียงแฝงอาการแง่อนเอาไว้มากมาย
ในใจหวังว่าจะสามารถปิดบังความจริงเขาไปได้
มูหวนฉิวเลื่อนสายตาไปทางอื่น ในใจแอบท่องคำวามิตามพุทธ
"เหตุใดอาชีวะจะต้องส่งเครื่องหอมให้องค์หญิงหมิงอวีให้ได้"
หลี่จวินจ้องตานางนิ่ง

เขาอยากได้ยีนางพูดคำที่ดูใส่ใจในตระกูลหลี่และใส่ใจเขาด้วยหู
ตนเอง

"แน่นอน..."

แน่นอนว่าเพื่อช่วยตระกูลหลี่ ช่วยตระกูลหลี่ก็เท่ากับช่วยตัวนาง
เองด้วย ในอนาคตหากเจิงหลี่สองตระกูลร่วมกันล้มล้างชิงอ๋องได้สำเร็จ
ก็เท่ากับช่วยแก้แค้นหนี้เลือดของตระกูลมู่แทนนางแล้ว!

คำพูดมาถึงริมฝีปาก มูหวนฉิวพลันสะดุ้ง จากนั้นก็พูดด้วยดวงตา
ที่เปล่งประกาย "แน่นอนว่าเพื่อให้ข้าได้มีชื่อเสียง!" แล้วพูดแบบवादงู
เต็มขา* "ท่านคิดดูสิถ้าเครื่องหอมของข้าได้รับคัดเลือกให้เป็นผู้ชนะ
ในงานพระราชพิธีอภิเษกขององค์หญิงหมิงอวี เช่นนั้นจะมีเกียรติเพียงใด"
ทันใดนั้นก็จำได้ว่าก่อนหน้านี้เฮยมู่เคยสัญญากับตระกูลหลี่ แล้วแอบคิด
ว่าแยءแล้ว...

มูหวนฉิวจึงรีบเปลี่ยนเป็นสีหน้าเปื้อนยิ้ม "...ข้ารู้ว่าคุณชายเฮยให้
สัญญาไว้กับตระกูลหลี่ พี่หลี่อย่าไปโทษเขาเลย เพราะเป็นข้าที่อ้อนวอน
ขอร้องเขาเอง เขาทนไม่ไหวจึงได้รับปากข้า..." เสียงพูดเบาลง "เรื่องนั้นก็
ให้แล้วไปเถอะ เพราะข้าได้ตัดสินใจว่าจะตั้งใจทำเครื่องหอมเพื่อตระกูล

* วาดงูเต็มขา เป็นสำนวน หมายถึงการหาเรื่องที่ไม่น่าเป็น ไม่เพียงไม่ได้ประโยชน์ แต่กลับเป็นโทษด้วย

หลืออยู่แล้ว" น้ำเสียงเอาใจอย่างมาก

รับรู้ร่างที่กอดตนเองสั่นเทา มู่หวนฉิวจึงสะบัดตัวออกจาก
อ้อมกอดของหลิวฉินแล้วถอยหลังไปอย่างเสียวๆ ด้านหนึ่งลึบเลิใจว่าจะ
หลบไปจากสถานที่เจ้าปัญหานี้ดีหรือไม่ ดวงตานางก็มองหลิวฉินอย่าง
ประหม่า

"คือว่าข้ายังไม่ได้กินอาหารเช้า..."

ผ่านไปครู่ใหญ่ในตอนที่ยู่หวนฉิวถอยไปจนถึงประตู หมุนตัวเพื่อ
จะหนีออกไปนั้น เสียงอ่อนโยนของหลิวฉินก็ดังลอยมาข้างหู "สายแล้ว
อาชีวกกลับไปกินอาหารเชื่อก่อนเถอะ" เสียงพูดราบเรียบ ฟังไม่ออกว่า
เศร้าโศกหรือยินดี

"ได้..." มู่หวนฉิวพยักหน้าอย่างแรง "ข้ากินอาหารเช้าแล้วจะรีบ
มาทำเครื่องหอมทันที ไม่ให้เสียเวลาแม้แต่น้อย" น้ำเสียงนางเอาใจ
อย่างมาก กลัวว่าหากพูดเสียงเรียบจนเกินไป หลิวฉินคงได้ฉีกนางออก
เป็นชิ้นเล็กๆ แน่

ตั้งแต่ได้รู้จักเขามา รั้งสี่ปีคั่นหัวใจเมื่อครูนี้น่าจะเป็นสิ่งที่นางไม่เคยเห็น
มาก่อนเลย

เห็นสีหน้านางยินดีขึ้นมาอีกครึ่งเช่นนี้ แม้ใบหน้าหลิวฉินจะเรียบเฉย
ทว่าเส้นเอ็นบนหลังมือของเขากลับตื้นตื้นๆ

เฮยมู่! เขาพิ่มพำในใจ ดวงตาฉายแววโหดเหี้ยม

ถึงเวลาต่อไปอีกไม่ได้แล้ว รอให้ตระกูลหลิวผ่านพ้นอันตรายนี้ไป
ก่อนเถอะ เฮยมู่จะเป็นคนแรกที่ข้าต้องบีบออกมาให้ได้!

90

เมื่อมีเครื่องมือที่เพียงพอ มีอาจารย์ที่มีฝีมือสูงและวัตถุดิบ
เครื่องหอมสำเร็จรูปครบครัน ทุกสิ่งก็ราบรื่นกว่าที่มู่หวนซิวคาดเอาไว้
มากนัก ในวันเดียวกันไม่ถึงยามเชิณนางก็สกัดหัวเชื้อน้ำหอมได้ครบแล้ว
นี่จึงเป็นครั้งแรกที่จะปรุงน้ำหอมตามที่ตระกูลเว่ยพูดถึง มู่หวนซิวตื่นเต้น
อย่างมาก แล้วจะให้นางนอนหลับลงได้อย่างไร

มู่หวนซิวไม่สนใจหลักรั้วที่กล่อมให้นางพักผ่อนอยู่หลายครั้ง
เอาแต่ขังตนเองไว้ในห้องรังสรรค์กลิ่นของคฤหาสน์ตระกูลไป

กลิ่นแม้จะไร้เสียง ไร้รูป ไร้สี แต่กลับมีละอองมากมายลอยอยู่ใน
อากาศที่สามารถกระตุ้นอารมณ์ให้สดชื่นได้ แล้วก็ทำให้คนซึมเศร้าได้
เช่นกัน สามารถทำให้คนเกิดความคิดเพ้อฝัน หรืออาจทำให้คนรู้สึกสงบ
จนจมลึกอยู่ในความทรงจำในอดีต ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนต้องเข้าใจไปสัมผัส
ทั้งสิ้น

ในเมื่อชะตาชีวิตของทุกคนไม่เหมือนกัน การรับรู้เรื่องกลิ่นก็จะแตกต่างกันอย่างมาก เมื่อประสบการณ์ของแต่ละคนไม่เหมือนกันแล้ว แรงบันดาลใจและการเลือกกลิ่นก็ย่อมไม่เหมือนกันด้วย

ในเรื่องนี้เรียกได้ว่าผู้หญิงในชีวิตมีพรสวรรค์เป็นพิเศษ

เพราะว่านางเกิดเป็นคนมาแล้วสองชาติ นางเคยรักจนฝังลึกลงกระดูก เคยแค้นจนใจแทบขาด เคยมีความรักมากล้น เคยลิ้มรสความเศร้า รันทด เคยมีความงุนงงกับการรำววยเพียงชั่วข้ามคืนและเคยมีสภาพน่าอนาถที่ต้องสูญเสียทุกอย่างไป นางเคยเป็นถึงธิดาจนอัครเสนาบดีที่สูงศักดิ์และเคยกระทั่งขายรอยยิ้มอยู่ในสถานที่คาเวโลเกีย เคยมีวันที่มีเงินทองอยู่มากมายและเคยลิ้มรสของการร่อนเร่อยู่กลางถนนถูกคนตะคอกด่า พูดได้ว่ารสชาติชีวิตในได้ห้านี้ไม่ว่าจะเป็นรสชาติของความเจ็บปวดทรมาน ความโศกเศร้า ความยินดี หรือว่าความเสียใจ ทุกความรู้สึกนั้นนางล้วนได้ลิ้มรสมาหมดแล้ว เรื่องการรับรู้กลิ่นนี้นางย่อมมีความเข้าใจที่แตกต่างไปจากคนอื่น ๆ

ประสบการณ์เช่นนี้เป็นสิ่งที่นักปรุงเครื่องหอมทั่วไปล้วนไม่มี ดังนั้น แม้จะเพิ่งเข้าสู่วงการนี้แต่ผู้หญิงกลับเข้าใจความหมายแฝงของกลิ่นได้ดีกว่าบรรดาศิษย์ในตระกูลนักปรุงเครื่องหอมเหล่านั้นเสียอีก นางสามารถรับรู้ถึงความลึกซึ้งในกลิ่นหอมอันสดชื่นและความงามในเอกลักษณ์ของกลิ่นนั้นๆ กอปรกับการฝึกฝนวิชาพิณที่เหนือกว่าผู้อื่นมาแต่กำเนิด และได้สุดยอดตำราลับของปรมาจารย์อันดับหนึ่งคอยชี้แนะเวลาอันสั้นเพียงสองปีความเข้าใจของนางที่มีต่อกลิ่นหอมก็มีใช้เพียงแค่การสกัดหรือการปรุงตามสูตรลับอย่างง่าย ๆ อีกแล้ว

ในใจของนางการปรุ่งเครื่องหอมได้เลื้อนขึ้นกลายเป็นคิลปะวิชา
แขนงหนึ่งแล้ว นางกำลังก้าวย่างไปบนเส้นทางสายใหญ่ที่แตกต่างจาก
คนอื่นโดยไม่รู้ตัว นั่นคือเส้นทางที่แทรกซึมด้วยธรรมชาติ แทรกซึมด้วย
การเปลี่ยนแปลงและเกิดดับของสรรพสิ่ง...เป็นเส้นทางแห่งเครื่องหอม

ด้วยเหตุนี้้่น้ำหอมซึ่งเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับนักปรุ่งเครื่องหอม
ทั่วไปแม้จะตึ่จนหวั้แตกก็ไม้อาจจินตนาการถึงได้นั้น มุ่หวั่นซิ่วที่เพ่งได้
สัมผัสเป็นครั้งแรก นางก็ลงมือทำได้อย่างชำนาญมากแล้ว ทั้งยังราบรื่น
ดีกว่าที่นางคาดไว้เสียอีก รวยงามใจ่ว* นางก็ไล่ปรุ่งน้ำหอมออกมาได้สิบ
กว่าชนิด ใช้ผ้าเช็ดหน้าขนแกะปิดจมูกสุดหยาใจลึกลหลายที่ ทำให้มูก
กลับมามีสัมผัสไ่วเหมือนเดิมแล้ว มุ่หวั่นซิ่วก็เอน้ำน้ำหอมที่เพ่งปรุ่งได้มา
วางใต้จมูกอีกครั้ง

อึม เป็นกลืนนี้้ละ เหมือนที่นางคิดไว้ทุกอย่าง

มุ่หวั่นซิ่วบิตซิ่เกียจ ยามนี้้นางตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ อยากจะวิ่ง
ไปเรียกหลั่จวินให้ตื่นจากฝัน แล้วมาร่วมแบ่งปันความยินดีในความสำเร็จ
นี้้ด้วยซ้ำ ทว่าเพียงนางเงยหน้ามองไปยังหน้าต่าที่กายนอกยังคงดำมืด
นางก็วางถาดที่ยกขึ้นมากลบลงไปที่เดิม แอบคิดในใจว่าวันนี้้ดีเกินไ่วแล้ว
น้ำหอมเหล่านี้้ฟรุ่งนี้้ค่อยเอาให้เขากั้แล้วกัน ในใจคิดไปนางก็เก็บกวาด
อย่างลวกๆ แล้วหยิบน้ำหอมขวดหนึ่งขึ้นมาเตรียมจะกลับห้องรองทาง
ตะวันออก

นางอยากรับรู้กลิ่นของน้ำหอมนี้้ในความฝัน

พอผลั้กประตูเปิดนางก็ต้องตกตะลึง

* ยามใจ่ว คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น.

หลิวจินตียกเก้าอี้มานั่งอ่านหนังสืออยู่ตรงปากประตู เมื่อได้ยินเสียงประตูดังขึ้น เขาจึงเงยหน้าขึ้นแล้วเรียกนางอย่างตื่นเต็นยินดี "อาชีวะ..."

"ดีก็อย่างนี้แล้ว ไยพี่หลิวยังไม่กลับไปนอนอีก" มองไปซ้ายขวานางจึงพบว่าทั้งโมเสวียและโมอู่ก็ล้วนอยู่ที่นี้จึงสายหน้า "ให้โมเสวียอยู่กับข้าก็พอแล้ว เหตุใดทุกคนต้องมาอดนอนด้วย" ในน้ำเสียงเต็มไปด้วยการโอตครวญ

"อาชีวะลำบากอย่างนั้น ข้าจะนอนหลับได้อย่างไร" วางหนังสือบนเก้าอี้แล้ว หลิวจินตียกขึ้นยืน "เป็นอย่างไบบ้าง มีความคืบหน้าหรือไม่"

ภูจินใช้เวลาานเกือบหนึ่งปี เม็ดหอมเคราอาดูรนั้นก็ยังไม่สำเร็จ เขาย่อมไม่กล้าจินตนาการว่ามู่หวนชีวะจะสามารถปรุงเครื่องหอมชั้นเลิศที่นางพูดถึงออกมาได้ภายในคืนเดียว

พูดถึงเรื่องนี้ดวงตามู่หวนชีวะก็เปล่งประกาย นางกุมมือหลิวจินเอาไว้ "พี่หลิตามเข้ามา" ดึงเขาเข้ามาในห้องแล้ว มู่หวนชีวะก็ชี้ไปยังน้ำหอมสามสิบกว่าขวดที่วางอยู่ในถาด "เป็นของที่ข้าแบ่งครั้งในการปรุง พี่หลิตมดูสักหน่อยเถอะว่าแตกต่างกันมากหรือไม่"

"อาชีวะปรุงออกมาเป็นอย่างนี้เชียหรือ" หลิวจินมองนางอย่างไม่อยากเชื่อสายตา น้ำเสียงเต็มไปด้วยความตื่นเต็นยินดี

โมอู่โมเสวียที่ตามเข้ามาตะโกนพูดขึ้นมา "สวรรค์!" ก่อนที่โมอู่จะพูดต่อว่า "คุณหนู ภายในคืนเดียวท่านปรุงได้มากอย่างนี้เชียหรือ"

พวกเขาเคยได้ยินอาจารย์ไหยวพูดมาก่อน ปกติเวลาจะปรุงน้ำหอมสักขวดหนึ่งนั้นต้องใช้เวลาหลายวันหรือกระทั่งถึงสิบกว่าวัน

"อืม..." มู่หวนชีวะพยักหน้า "ทดลองเป็นครั้งแรก ข้ากลัวจะทำได้ไม่ดี"

จึงตั้งใจแบ่งชุดลองทำสักหลายครั้งหน่อย ถ้าทุกครั้งมีกลิ่นออกมาเหมือนกัน แสดงว่ากลิ่นหอมคงที่แล้ว สามารถทำออกมาชุดใหญ่ได้เลย..." ท่ามกลาง แสงเทียนที่พลัวไหว ดวงตาโตลึกล้ำส่องประกายราวกับเด็กน้อยที่เพิ่งทำ เรื่องดีอันยิ่งใหญ่สะเทือนฟ้าดินมา และกำลังเฝ้ารอให้พ่อแม่เอ่ยคำชื่นชม มูห้วนชีวมองหลีจวินอย่างรอคอย "พี่หลีรีบช่วยดมให้ข้าสักหน่อยสิ!"

หลีจวินมองนางอย่างรักใคร่ เขาคึกกี้ยมพลางยื่นมือไปหยิบขวด ขึ้นมา

"เป็นอย่างไรบ้าง" มองหลีจวินวางน้ำหอมขวดหนึ่งลงพลางนั่ง หลับตาครุ่นคิดบนเก้าอี้อย่างเงียบๆ แล้ว หัวใจมูห้วนชีวก็กยกสูงขึ้นมาถึง ลึกคอ...

ภายในห้องเงียบผิดปกติ กระทั่งเข็มตาก็ยังได้ยินเสียง

"พี่หลี..." มูห้วนชีวเรียกเสียงเบา

"ภายในหนึ่งวันอาชีวะสามารถปรับแก้สูตรลับเม็ดหอมเศร้าอาดูรนั้น ได้หรือไม่" ขณะที่ทรวงอกถูกความเงียบบังนกดจนแทบจะระเบิด ในตอนที่ มูห้วนชีวทนมไหวจะเอ่ยปากพูดออกมาแล้วนั้น หลีจวินก็ลืมตาขึ้นทันใด แล้วมองนางด้วยท่าทางขึงขัง

น้ำหอมนี้ใช้ไม่ได้หรือ!

มูห้วนชีวตัวสั่น ร่างนางไหวเอนแทบจะล้มลง

"อาชีวะ..." หลีจวินกอดนางไว้แล้วเรียกเสียงเบา

"พี่หลี..." สะบัดหลุดจากเขาแล้ว มูห้วนชีวกียืนตรงอีกครั้ง ก่อนจะ หยิบน้ำหอมที่หลีจวินเพิ่งวางลงเมื่อครู่ขึ้นมาอีกครั้ง อันนี้ใช้ไม่ได้จริง หรือ...อันนี้ใช้ไม่ได้จริงๆ หรือ...ในใจนางถามตัวเองอย่างบ้าคลั่งนับครั้ง

ไม่ถ้วน แล้วนางก็ค่อยๆ สงบสติลง

จริงสิ การรับรู้กลิ่นของแต่ละคนไม่เหมือนกัน แม้จะเป็นสุดยอดกลิ่นหอมก็ใช่ว่าทุกคนจะชอบ

อย่างไรเสียส่งเครื่องหอมเข้าวังมาหลายปี หลีจวินต้องเข้าใจความชอบขององค์หญิงหมิงอวี่มากกว่านาง!

ถึงแม้เม็ดหอมเศร้าอาดูรที่ภูจินทิ้งไว้ในร้านหลีจวินจะยังไม่สำเร็จ แต่กลิ่นเริ่มแรกนั้นได้บอกเป็นนัยแล้วว่ามันต้องเป็นสุดยอดกลิ่นหอมที่ทำให้รู้สึกรันทดเศร้าระทม!

ก็เหมือนสาวงามลุ่มเมืองคนหนึ่ง ท่วงท่าลักษณะพิเศษเหล่านั้นมีเค้าลางให้เห็นมาตั้งแต่นางอายุน้อยแล้ว

ในใจของเขายังคงเป็นเครื่องหอมเศร้าอาดูรที่สามารถชิงความชมชอบขององค์หญิงหมิงอวี่ได้ พร่ำพูดอยู่ในใจ มู่หวนชิวก็นึกขึ้นได้ทันใดว่าในชาติก่อนเป็นเม็ดหอมเศร้าอาดูรที่ได้ตำแหน่งผู้ชนะไป นางรู้สึกสิ้นหวัง พลาบแอบคิดในใจว่า

นั่นสิ พี่หลีเป็นอัจฉริยะ สิ่งที่เขาคาดการณ์คงจะถูกต้อง ไม่ว่าจะชาติก่อนหรือชาตินี้แม้ข้าจะเปลี่ยนชะตาชีวิตของคนบางคนได้แต่ชะตาของสิ่งของเหล่านี้กลับล้วนเปลี่ยนแปลงไม่ได้เลย อย่างเช่นรูปพระพักตร์หน้าทีแม้คนทำจะไม่ใช้คนเดียวกัน แต่มันยังคงกลายเป็นรูปบรรณาการเหมือนกับในชาติก่อน หรืออย่างเช่นกลหมื่นเคราะห์ และหอฉิ่นเทียนชยา...ของที่ไม่มีชีวิตเหล่านี้ ถึงแม้ชาติก่อนกับชาตินี้คนที่ครอบครองพวกมันและสิ่งที่เกิดกับมันจะไม่เหมือนกัน แต่สุดท้ายพวกมันก็ล้วนมีชะตาที่เป็นไปเช่นเดิม...

ยังคิดก็ยังมีใจว่าใช่ ความลึนหวังในใจมู่หวันชีวิจึงเพิ่มมากขึ้น
เม็ดหอมเศร้าอาดูรนี้จะหนีพ้นชะตาที่ถูกคนนับหมื่นตามล่าหาซื้อ
มาครอบครองเหมือนกับในชาติก่อนได้อย่างไร

"อาชีว..."

"ตกลง..." ได้ยินหลี่จวินเรียกนาง มู่หวันชีวิก็เงยหน้าขึ้น "ทำตามที
พี่หลี่บอกเถอะ พรุ่งนี้เช้าข้าจะลองดู!" น้ำเสียงของนางเด็ดขาด ในเมื่อรูป
พระพักหน้าผ่านมือนางจนกลายเป็นรูปบรรณการมาแล้ว เช่นนั้นเม็ด
หอมเศร้าอาดูรนี้ก็จะเป็นอย่างนั้นเช่นกัน ขอเพียงผ่านการปรุงจากมือ
ของนางก็สามารถกลายเป็นเครื่องหอมอันดับหนึ่งในงานพระราชพิธี
อภิเษกขององค์หญิงหมิงอวี่ได้!

คิดก็ส่วนคิด แต่เมื่อคิดว่าน้ำหอมขวดแรกที่ตัวเองตั้งใจปรุงออกมา
ถูกคัดทิ้งไปเช่นนี้ มู่หวันชีวยังคงรู้สึกยอมรับไม่ได้อยู่บ้าง นางยิ้มให้
หลี่จวินเหมือนไม่รู้สึกละอะไร เพียงแค่อยากให้ตนเองดูสง่าสักหน่อยเท่านั้น
แต่ในช่วงขณะที่นางฉีกยิ้ม น้ำตากลับไหลลงมาอย่างควบคุมไม่ได้
"อาชีว..." หลี่จวินเรียกเสียงเบา แล้วทอดร่างสั่นเทาของมู่หวันชีว
ไว้แน่น

"เครื่องหอมนี้กลิ่นเป็นอย่างไรขอรับ" หรวนซีมองหรวนอวี่บิดเม็ด
หอมเศร้าอาดูรเม็ดหนึ่งวางลงในเตากำยานอย่างตื่นเต้น

นี่เป็นเครื่องหอมตัวอย่างที่จะใช้ในงานพระราชพิธีอภิเษกของ
องค์หญิงหมิงอวี่ที่ตระกูลหลี่ส่งออกมา ซึ่งเขาเพิ่งจะขมียกกลับมา

"เป็นอย่างไบบ้างขอรับ" เห็นหรวนอวี่หลับตาไม่พูดจา หรวนซีจึง

ถามอีกประโยค "ข้าน้อยยให้คนลอบจับตาขบวนรถของตระกูลหลี่แล้ว
ขอได้ทำพูดเพียงประโยคเดียว ข้าน้อยจะขโมยเครื่องหอมชุดนั้นมาทันที"
ในดวงตาหรวนซีฉายแววโหดเหี้ยม

"เครื่องหอมนี้ไม่น่ากลัว..." ในขณะที่หรวนซีทนไม่ไหวจะออกไป
ส่งข่าวนั้น หรวนอวี่ก็ลืมตาขึ้นทันใด

"ได้ทำ..."

"หลี่หานปิงเป็นแค่นักปรุงเครื่องหอมมือรอง จะมาเทียบกับ
ปรมาจารย์ผู้ที่เป็นเสมือนเทพได้อย่างไร" หรวนอวี่ยิ้มเย้ยซา ก่อนจะ
ดับไฟในเตากำยานลงในฝ่ามือเดียว "กลืนนี้เทียบกับกระวานหอมบุปผา
สวรรค์ที่เพ็งวางขายในตลาดไม่ได้เลย!"

"เช่นนั้น..." หรวนซีสีหน้าอ่อนคลายมากขึ้น "ข้าน้อยจะเรียกคน
กลับมาขอรับ"

ทันทีที่รู้ว่าตัวอย่างเครื่องหอมของตระกูลหลี่จะถูกส่งออกไปภายใน
ไม่กี่วันนี้แล้ว องค์รักษ์ทุกคนก็ล้วนตั้งเครียด คงไม่อาจพักผ่อนอย่าง
สบายใจติดต่อกันหลายวันได้

"ได้ เหลือไว้สอง..." หรวนอวี่พยักหน้า ทันใดเสียงก็ขาดไปชั่วครู่
"เพิ่มคนจับตาดูคุหาสน์ตระกูลหลี่ต่อไป อย่าหละหลวมอย่างเด็ดขาด!"

หลี่จวินเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย ทั้งที่รู้ว่าเครื่องหอมที่หลี่หานปิงทำ
ออกมานั้นไม่อาจเรียกว่าชั้นหนึ่งได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคำว่าชั้นเลิศเลย แล้ว
เหตุใดเขายังกล้าส่งออกไปอีกเล่า

ขายน้าต่อเหล่าเชื้อพระวงศ์ผู้สูงศักดิ์ไปเสียเปล่า

ตระกูลหลี่เป็นถึงผู้นำวงการปรุงเครื่องหอม การที่เขาทำเช่นนั้น

ไม่ต้องให้อังอ่องเสียน้ำลายพูดเลย ฝ่าบาทก็จะมีพระราชโองการยกเลิกสิทธิ์การเป็นวาณิชหลวงของตระกูลहींเอง นี่เป็นการขุดหลุมศพฝังตัวเองอย่างไม่ต้องสงสัย

เว้นแต่ว่าจะเป็นคนโง่จริงๆ กระนั้นแม้แต่คนบ้าก็ยังไม่ทำเช่นนี้เลย! แต่หลีจวินไม่ใช่ทั้งคนโง่และคนบ้า เขาทำเช่นนี้มีความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียว...

คือเขาคิดจะสร้างทางที่แจ้งส่งเสียงที่ลับ!

ตัวอย่างเครื่องหอมที่แท้จริงต้องยังอยู่ในคฤหาสน์ตระกูลहींอย่างแน่นนอน หลีจวินคงคิดจะใช้ของปลอมมาล่อสายตาของเขาไปทางอื่นจากนั้นค่อยส่งของจริงออกไป!

เหลือเวลาไม่มากแล้วเพียงวันนี้วันพรุ่งสองวัน ตัวอย่างจริงของตระกูลहींจะต้องถูกส่งออกมาแน่นนอน

"ได้เท่า..." หรวนซี้จับต้นชนปลายไม่ถูก

ทั้งที่เครื่องหอมก็ส่งออกมา และก็ถูกขโมยมาแล้วด้วย พิสูจน์ว่าไม่มีอันตรายใดแล้วแท้ๆ ยังจะให้พวกเขาจับตาดูตระกูลहींด้วยเหตุใดอีก

"ถอนกำลังที่ติดตามขบวนรถของตระกูลहींกลับมาบางส่วน" หรวนอวี่ไม่อธิบาย ก่อนจะพูดสั่งการต่อไป "ให้แม่นางหลิวไปลองถามกุฉินดูว่าฝ่ายปรุงเครื่องหอมของตระกูลहींระยะนี้มีความผิดปกติอะไรหรือไม่"

"เอ่อ..." หรวนซี้ลังเลสักครู่

เขาจะเชิญคุณหนูใหญ่ตระกูลहींไปหากุฉินได้อย่างไร

ยิ่งไปกว่านั้นเพราะหรวนอวี่เฝ้าแต่ตามติดมู่ห้วนชีวทุกวัน คุณหนูใหญ่

ตระกูลหลิวจึงกำลังนอนอยู่

ห้วนซีอ้าปากอยากจะทำเรื่องนี้ได้ทำไปด้วยตัวเองดีกว่าขอรับ คำพูดที่นอนอยู่ก็พลายลั่น มองเห็นหัวคิ้วที่เข้มงวดแน่นของห้วนอวีแล้ว เขาก็รู้ว่าผู้เป็นนายกล้วนหลิวเฟิงที่จู่ๆ ก็พูดจาไม่ดีขึ้นมา

สตรีนี้จะเพียงพูดจาปลอบสักระยะก็ดีขึ้นแล้ว

ห้วนซีกำลังคิดว่าอาจจะเกลี้ยกล่อมให้ห้วนอวีไปเยี่ยมหลิวเฟิง ยอมก้มหัวให้นางอย่างไรบ้างนั้น ก็เมื่อครั้นเข้ามารายงานเสียก่อน "ได้เท่าเงินเชิฐท่านไปดูเครื่องบรรณาการที่เตรียมเพื่องานพระราชพิธี อภิเษกขององค์หญิงหมิงอวีขอรับ"

พระราชพิธีอภิเษกขององค์หญิงหมิงอวี ขุนนางทุกห้องที่ต้องส่งของ บรรณาการมาร่วมอวยพร ขุนนางในเขตเมืองต้าเยี่ยยอมไม่อยู่ในข้อยกเว้น มีกฎเกณฑ์เดียวกับที่อื่น โดยที่มีเจ้าเมืองต้าเยี่ยเป็นผู้นำ ทุกอำเภอที่อยู่ ในกำกับจะร่วมกันเตรียมของขวัญอวยพรหนึ่งชิ้นขึ้นมาแล้วร่วมลงชื่อใน รายงาน

เตรียมของขวัญอวยพรให้ราชธิดาของฮ่องเต้ ทุกอำเภอยอม ต้องเอาของล้ำค่าที่มีอยู่ในหีบทั้งหมดออกมา เงินกำนันมหาศาลมีมูลค่า ไม่น้อย นอกจากเส้นทางหลวงต้องมีทหารคุ้มกันในการส่งของแล้ว ยาม จะเคลื่อนขบวนทหารก็ต้องมีลายมือชื่อและตราประทับของห้วนอวีด้วย

กำลังครุ่นคิดว่าเป็นไปได้ไต่บ้างที่หลิวจินจะเลือกส่ง ตัวอย่างออกจากตระกูลหลิว ทั้งยังเป็นวิธีที่ดีที่สุด ได้ฟังคำพูดนี้แล้ว ดวงตาห้วนอวีก็เปล่งประกาย

ใช่ ของขวัญอวยพรขององค์หญิง!

ด้วยความเจ้าเล่ห์ของหลี่จวินคงจะใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้แน่นอน!

อย่างไรเสียฉินต้าหลงก็เป็นสุนัขตัวหนึ่งของตระกูลหลี่!

ความคิดแล่นผ่าน หรวนอวี่ก็ติดตัวลุกขึ้นทันที "ไป!"

"ได้เท่า..." หรวนซี่เรียก

"รีบนำองค์กรฯทั้งหมดในจวนตามข้าไปตรวจนับเครื่องบรรณาการ..."

หรวนซี่เบิกตาโตอย่างตกใจ ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงหมุนตัวไปรวบรวม
องค์กรฯ

ในฐานะเมืองเครื่องหอมเมืองด้าเยี่ยถือเป็นเมืองใหญ่อันดับสองที่
เป็นรองเพียงเมืองอันคังในแคว้นด้าโจว มีอาณาเขตใกล้เคียงกับยี่สิบ
สามสิบแห่ง ถือเป็นสถานที่ที่มีความมั่งคั่ง จำนวนเครื่องบรรณาการมาก
เท่าใดนั้นเพียงคิดก็รู้ได้

เมื่อเครื่องบรรณาการมีจำนวนมาก ทั้งยังมีมูลค่ามหาศาล ทางบก
ย่อมไม่สะดวกจะเดินทาง ฉินต้าหลงกับหรวนอวี่จึงปรึกษากันไว้แต่แรก
เลือกเรือที่ดีที่สุดในเมืองด้าเยี่ยส่งเครื่องบรรณาการไปที่เมืองอันคัง
ด้วยทางน้ำ ขุนนางในแต่ละท้องที่ล้วนออกเงินจำนวนมาก อะไรที่บินบน
ฟ้าคลานบนดินว่ายในน้ำล้วนมีหมด ผ้าไหม เงินทอง ของมีค่าที่ควรมีก็
มีทุกอย่างบรรจุนเต็มห้าลำเรือ ตัวเรือผูกผ้าไหมสีแดงสดเอาไว้ หัวเรือ
แขวนธงที่เขียนอักษรสีทองตัวใหญ่ว่า 'เครื่องบรรณาการ' ดูสะดุดตา
อย่างมาก

ฉินต้าหลงถือสมุดรายชื่อของขั้วอวยพรเล่มหนาเย็นอยู่บนสะพาน
ลอยน้ำ เห็นหรวนอวี่พาคนเดินมาด้วยท่าทีดูต้นจิ้งรีบเข้าไปทักทาย

"การวะได้ทำหรวน..." แล้วยื่นสมุดรายชื่อไปให้ "ของขวัญอวยพรที่ส่งเป็นบรรณาการให้องค์หญิงหมิงอวี้อ้วนจนเสร็จแล้ว มีทั้งหมดห้าลำเรือ เชิญได้ทำตรวจของเพื่อปิดเรือได้เลย"

หรวนอวี้ก็ไม่ได้เกรงใจ เขายื่นมือไปรับสมุดรายชื่อเครื่องบรรณาการมาเปิดดู แล้วหันไปสั่งการองครักษ์ที่ตามมาสามสิบกว่าคน "ทุกคนเริ่มจากเรือลำที่หนึ่ง ตรวจนับให้ละเอียดตามสมุดรายชื่อของนี้" แล้วผ่นเสียงลง "...ต้องตรวจนับให้ละเอียดทีละชิ้น ในเรือห้าลำนี้แม้แต่รูหนูก็ปล่อยผ่านไปไม่ได้!" แม้ปากจะพูดสั่งการอย่างนั้น แต่ดวงตากลับจับจ้องจินต้าหลงไม่วางตา

นี่เป็นการตรวจนับเสียทีใดแล้ว

นี่เป็นการยึดทรัพย์ชัดๆ!

ได้ฟังคำพูดนี้แล้ว รอยยิ้มบนหน้าจินต้าหลงก็แข็งกระด้างไป มือที่เกาะบนราวจับปล้นล้นเทา

เป็นจริงดังคาด เครื่องหอมของตระกูลหลืออยู่บนเรือห้าลำนี้!

เห็นในดวงตาจินต้าหลงฉายความว่าวุ่น หรวนอวี้ก็ยิ้มเย็นชาอยู่ในใจ

เขาโบกมือไปทางด้านหลัง "ตรวจนับจำนวน..."

เสียงดังตึงตึง องครักษ์ทุกคนต่างก็รุกกันเข้ามา

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลอยขึ้นกลางท้องฟ้า แสงจ้าจนลืมตาไม่ขึ้น

"ได้ทำหรวน..." พลทหารเข้ามาคำนับ "ได้ทำจินเตรียมงานเลี้ยง

สุราบนเรือพักแรมด้านหน้า ขอเชิญท่านไปกินอาหารขอรับ"

หรวนอวี้เงยหน้าขึ้นมองเรือพักแรมที่ตกแต่งอย่างงดงามซึ่งจอดอยู่

ไม่ไกล ฉันดำหลังกำลึงนำขุนนางแต่ละห้องที่ยืนอยู่ตรงหัวเรือโบกมือให้เขา
เขาจึงส่ายหน้า "ข้ามีการกิจติดตัว ไม่ละ ส่งอาหารมาที่นี่!"

"เอ่อ..." พลทหารลึงเหล็กครู่จึงตอบรับคำอย่างนอบน้อม แล้วรีบกลับไปเรียนได้ทำฉิน

ดวงตะวันเจิดจรัสค่อยๆ เลื่อนไปทางตะวันตก เปลี่ยนเป็นลูกกลมแดงเพลิงแฉวนอยู่ที่ปลายขอบฟ้า ย้อมแม่น้ำครึ่งสายให้กลายเป็นสีแดงทั้งงดงามและประหลาดตาอย่างยิ่ง

จินต๋าหลงตี๋มจนหน้าแดงกำเดินมาถึงบนเรือบรรณการ เห็น
หรวนอวี๋วุ่นวายจนเหงื่อท่วมหัวจึงประจบหมัด "ได้เท่าหรวนลำบากแล้ว
ข้าจะยื่นมือเข้ามาช่วยได้เท่าหรวนแน่นอน ลงมาจัดการงานด้วยตัวเองเช่นนี้
ทั้งสุขุมรอบคอบ มีความระมัดระวัง..."

หรววนอวีแค้นเสียสยบถ หมุนตัวออกจากเรือบรรณการลำที่สาม แล้วนำคนก้าวขึ้นบนเรือบรรณการลำที่สี่

รอยยิ้มพลันกระเด็นไป จินตภาพลงหรือตามองแผ่นหลังของหรรณวี่
ที่เดินขึ้นเรือไป ก่อนที่เขาจะตัดสินใจพกความเมาพาตนเองกลับไปนอน
บนเรือพักผ่อน

แสงสุดท้ายลับขอบฟ้า สีของคำคืนราวฉากสีเทาผืนใหญ่คลี่คลุม
ลงมา ท่าเรือที่พลุกพล่านมาทั้งวันค่อยๆ เงียบลง มีเพียงลมเย็นยามค่ำที่
ทำให้ผู้คนสบายใจเป็นพิเศษ

นอนหลับอย่างเพียงพอแล้ว ฉันดำหลังกี้ออกมาจากเรือพักแรม
เห็นบนเรือบรรณาการลำที่ห้ามีไฟส่องสว่างอยู่จึงรีบเดินขึ้นไป

"ได้เท่าหรวนล่ำปะ..." เขาประกบหมัดไปทางหรวนอวี่ที่มีสีหน้า

คำคล้า กวาดตามองไปรอบเรือลำนี้แล้ว นอกจากหีบไม้ห้าหีบที่อยู่อันล่าง ที่อื่นล้วนวางม้วนผ้าไหมไว้อย่างเป็นระเบียบ มองไปสุดสายตาแล้วก็พบว่าไม่มีทางเอาของส่วนตัวขึ้นมาได้ เขาจึงเอ่ยปากพูดว่า "เหลือเพียงเท่านี้แล้ว ให้พวกองค์กรฯมาตรวจนับก็พอ ได้เท่าหรวนเชิญขึ้นไปพักดื่มชาที่ศาลาฟ้าเรือก่อนเถอะ..." แล้วพูดอีกว่า "เพิ่งได้ชาปั้นลัษุนของอำเภอนี้หลังมา คลายร้อนได้พอดี..."

"ข้าไม่กระหาย..." หรวนอวีชี้ไปที่หีบอีกใบหนึ่ง "เปิดต่อไป..."

จินต้าหลงตัวเกร็งทันที ผ่านไปชั่วครู่เขาจึงกลับมาเป็นปกติ หันไปสั่งทหารองค์กรฯ "ทุกคนระวังด้วย ผ้าไหมผ้าต่วนเต็มเรือเช่นนี้ติดไฟง่ายที่สุด ระวังไฟในมือให้ดี!"

ได้ยินคำพูดแฝงความโมโหอย่างชัดเจนนี้แล้ว เหล่าองค์กรฯก็พากันมองไปทางหรวนอวี

หรวนอวีเพียงบั่นหน้าเครียด มององค์กรฯปิดหีบอีกใบลงอย่างตั้งใจกลางชี้ไปที่หีบอีกใบแล้วพูดว่า "ทำต่อไป..."

องค์กรฯรับคำสั่งเปิดหีบใบต่อไป

ในนั้นคือปะการังสีแดงเพลิงสูงสามซีกกว่าต้นหนึ่ง เมื่ออยู่ภายใต้แสงเทียนก็ยิ่งดูสดใสเป็นประกาย สวยงามยวนตา สะดุดตาอย่างมาก

"...สวรรค์!" ไม่สนใจความโมโหของหรวนอวีแล้ว จินต้าหลงเดินเข้าไปลูบคลำของตรงหน้าด้วยมือที่สั่นเทา ปากก็พูดว่า "ปะการังสีแดงล้ำค่าที่สุด สีแดงเพลิงนี้หายากที่สุด แค่ม้วนปักผมธรรมดาเพียงอันเดียวก็ยิ่งเป็นการสุรุ่ยสุร่ายเลย นี่...นี่..." ได้เห็นของที่หายากในชาตินี้ เขาไม่รู้ว่าจะใช้คำใดมาบรรยาย "ของมงคลเช่นนี้ได้มาใช้ในงานมงคลเช่นนี้"

หาได้ยากหนอหาได้ยาก..." แล้วพูดอีกว่า "นี่เป็นของของใคร"

"ปะการังแดงทะเลใต้ ไต้เท้าจางเต๋อหมิงทูลถวาย..." องค์รักษ์ที่รับหน้าที่ตรวจนับอ่านตามรายชื่อ เห็นจินต้าหลงลอบคลำปะการังที่หาได้ยากนั้นไม่ยอมจากไป องค์รักษ์จึงมองไปทางหรวนอวี่อย่างลำบากใจ

ตรวจนับมาทั้งวันพวกเขาล้วนเห็นของประหลาดล้ำค่ามาทุกประเภท จึงรู้สึกเฉยชากับสิ่งเหล่านี้แล้ว ตอนนี้สิ่งที่ต้องการที่สุดคือรีบตรวจนับให้เสร็จแล้วกลับไปพักผ่อน

หรวนอวี่ขมวดคิ้ว

เห็นเครื่องบรรณาการบนเรือห้าลำนี้ถูกตรวจนับจนครบแล้ว แต่ก็ไม่มีตัวอย่างเครื่องหอมอย่างที่คาดเอาไว้ อารมณ์ของหรวนอวี่แค่คิดก็พอรู้ได้ เขามองสีทองฟ้าด้านนอกแล้วหันมองหีบที่เหลืออีกสองใบ ก่อนจะเข้าไปปิดฝาหีบใส่ปะการังที่จินต้าหลงกำลังชื่นชมอยู่พลางหันไปสั่งการ "ตรวจนับต่อไป"

ถูกหักหน้าต่อหน้าทุกคน จินต้าหลงก็มีสีหน้าเคร่งเครียด ริมฝีปากเขาขยับแต่ไม่มีเสียงอะไรลอดออกมา ผ่านไปครู่ใหญ่เขาก็หมุนตัวไปยืนด้านข้างมองพวกหรวนอวี่อย่างเย็นชา

หีบอีกใบถูกเปิดออก ในนั้นคือไข่มุกโมราหลากสี มีองค์รักษ์เข้าไปใช้มือพลิกดู พลิกไปถึงก้นหีบก็ล้วนเป็นเงินทั้งหมด ไม่อาจใส่เครื่องหอมปนไว้ได้เลย

หรวนอวี่รู้สึกสิ้นหวังอยู่บ้าง เขายืนอยู่หน้าหีบใบสุดท้ายพลางครุ่นคิดอย่างหนัก หากในหีบใบนี้ยังไม่มีอีก เช่นนั้นวันนี้เขาก็เสียแรงเปล่าแล้ว

แต่ว่าหากไม่ใช่เรือหลวงนี้แล้ว หลีจวินยังจะใช้วิธีใดได้อีกในการขนส่งเครื่องหอมที่เตรียมสำหรับงานพระราชพิธีอภิเษกขององค์หญิงหมิงอวี่...

เขาส่ายหน้า คิดไม่ออกเลยว่ายังมีโอกาสอะไรที่ดีกว่านี้ให้หลีจวินใช้อีก หากเขาเป็นหลีจวินก็จะเลือกเรือบรรณาการเป็นอันดับแรกเช่นกัน ในความคิดพลันเห็นภาพตอนเช้าที่ขึ้นเรือมา ทั้งความว้าวุ่นในดวงตาของฉินดำหลง เขาบอกกับองครักษ์ที่ลုပ်หมัดไปมาในทันใด "เปิดออก..."

เสียงฟื้บปัดดังขึ้น หีบใบสุดท้ายถูกเปิดออกในทันที

"สววรรค์! นี่มันอะไรกัน" ตรวจนับมาทั้งวันจนชินชาแล้ว ทว่าเมื่อเห็นเจดีย์งามทรงสามเหลี่ยมที่ใช้ผลึกแก้วกลมเรียงต่อกันจนส่องประกายระยิบระยับอยู่ภายใต้แสงเทียนแล้ว ทุกคนก็พากันส่งเสียงชื่นชมอย่างอดไม่ได้ องครักษ์ที่มีมือถือสมุดรายชื่อเครื่องบรรณาการต้องตะโกนพูดออกมา "...นี่คือเจดีย์ผลึกแก้วที่ลือกกันว่าสามารถกันสิ่งชั่วร้ายได้!"

หรวนอวี่ลืมความรำคาญใจไปทันที เขาย่อตัวลง เพิ่งจะยื่นมือออกไปก็เห็นทหารชุดดำนายหนึ่งรีบวิ่งขึ้นเรือมา

"ใต้เท้า..." ทหารชุดดำเรียกทีหนึ่ง แล้วขยับเข้าใกล้หรวนอวี่พูดด้วยเสียงที่ได้ยินกันเพียงสองคน "ข้าพลบจากคุณหนูใหญ่ตระกูลหลิวแจ้งว่าสองวันนี้ตระกูลหลินนอกจากสกัดเครื่องหอมในงานพระราชพิธีอภิเษกขององค์หญิงหมิงอวี่แล้ว อาจารย์ก็ยังนำคนทำเครื่องหอมชุดใหญ่ทั้งวันทั้งคืน แต่เป็นเครื่องหอมอะไร แล้วใช้สำหรับอะไรนั้น ประมาจารย์ผู้ที่กำลังพักผ่อนอยู่ก็ไม่รู้แน่ชัด..."

หรวนอวี่ตกใจลุกพรวดขึ้นมา "เหตุใดเพิ่งมารายงาน"

"ปรมาจารย์กู๋เฟิงได้ข่าว นางส่งคนมารายงานจึงได้รู้ขอรับ" องค์รักษ์พูดอย่างระมัดระวัง สายตาเหลือบไปทางจินต้าหลงที่มองเจดีย์ผล็กแก้วราวกับอยากได้มาครอบครองเสียเองแล้วพูดเสียงเบาว่า "องค์รักษ์ที่จับตาคุณร้านหลี่จี้มาบอกว่าพลบค่ำวันนี้ตระกูลหลี่ลอบขนสินค้านำชุดหนึ่งออกไปเฟิงจะออกจากเมือง"

"อะไรนะ!" หรวนอวีตะคอกออกมา

ล่อลื้อออกจากเขา!

เวลารวดเร็วยุ่กับสายฟ้าพาดผ่าน ในที่สุดเขาก็เข้าใจเรื่องราวตัวเองถูกแผนล่อลื้อออกจากเขาของหลี่จวินเข้าแล้ว!

ใช้สิ่งที่เรียกว่า 'ตัวอย่าง' ซึ่งหลี่หานปิงทำออกมาล่อคนส่วนใหญ่ของเขาไปก่อน จากนั้นก็ใช้จินต้าหลงและเครื่องบรรณาการเหล่านี้มาเพื่อเบี่ยงเบนสายตาของเขาอีกครั้ง ล่อองค์รักษ์ทั้งหมดของจวนผู้บัญชาการมาที่นี้ฉวยโอกาสตอนที่ตัวเองตรวจนับเครื่องบรรณาการเหล่านี้ เครื่องหอมของจริงที่ตระกูลหลี่เตรียมถวายก็ถูกขนออกจากคุกหาสน์ตระกูลหลี่ไปอย่างเงียบๆ แล้ว

มิน่าเล่าเขาตรวจสอบเรือบรรณาการทั้งหมดแล้วก็ยังไม่เจอเครื่องหอมของตระกูลหลี่!

ที่แท้มันไม่ได้อยู่บนเรือเลย!

เพียงความคิดแล่นผ่าน หรวนอวีพลันมีสีหน้าเขียวคล้ำ รังสีน่ากลัวแผ่กระจายออกมาจากตัวเขา เหล่าองค์รักษ์พากันตัวสั่นหยุดงานในมือทันที ก่อนจะกลั่นหายใจองมาที่เขา

"ได้ทำหรวนเป็นอะไรไปหรือ" รับรู้ถึงบรรยากาศที่ผิดปกติ จินต้าหลง

จึงเงยหน้าขึ้นมามากอย่างตกใจ

เห็นใบหน้าหลงใหลเงินทองของอีกฝ่าย หรวนอนวีพลันเกิดความ
รำคาญใจอย่างไร้สาเหตุ ของล้ำค่าที่ปกตติหาดูได้ยากนั้นต้องขึ้นชมให้ได้
อะไรกัน ที่เขาทำเช่นนี้เป็นการถ่วงเวลาช้าช้ดๆ คิดอยากจะรั้งช้าไว้!
ในใจคิดไป หรวนอนวีก็พยายามสะกดไฟโกรธไว้ แล้วหมุนตัวกลับทันที
"พวกเรากลับ!"

"ได้เท่าหรวนช้าก่อน!" ฉินต้าหลงชักสีหน้าทันที เพียงเขาโบกมือ
ทหารที่ยืนอยู่ตรงประตูก็ขวางทางหรวนอนวีเอาไว้ทันที

"มีอันใดหรือ" หรวนอนวีหมุนตัวกลับมาทันที "ได้เท่าฉินคิดจะทำ
อะไร"

"เครื่องบรรณาการยังตรวจนับไม่เสร็จเลย ไฉนได้เท่าหรวนจะกลับ
เสียแล้วละ" ฉินต้าหลงรีบเดินเข้าไปหาพลางหัวเราะเสียงดังแล้วพูดว่า
"คือนี่เร็วเหล่านี้อีกต้องถอนสมอแล้ว จะไม่มีตราประทับของได้เท่าหรวน
ได้อย่างไร" ในน้ำเสียงแฝงการกล่าวโทษเอาไว้

ทุกอย่างเตรียมพร้อมไว้หมดแล้ว เดิมทีก็คิดจะถอนสมอแต่เข้า
กลับคิดไม่ถึงว่าจะถูกหรวนอนวีทำให้เสียเวลาไปหนึ่งวัน ยามนี้จำต้องเร่ง
เดินทางยามกลางคืนแทนแล้ว ไม่เช่นนั้นถ้ากลางทางเกิดเจอเหตุการณ์
อะไรขึ้นมาอีกจนทำให้พลัดเวลางานพระราชพิธีอภิเษกขององค์หญิง
หมิงอวีไปนั้น...เรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กแล้ว

"เอ่อ..." หรวนอนวีลัดท่าที่แข็งกร้าวลง หันหน้าไปสั่งหรวนซี "เอาตรา
ประทับมา..."

หรวนซีเอาตราประทับที่เตรียมไว้ก่อนหน้ามา

"เอกสารอยู่ที่ใด" หรวนอนึกवादตามองไปรอบๆ ก่อนจะเลื่อนสายตามาที่ตัวฉินต่ำหลง

ฉินต่ำหลงไม่ได้รีบไปหยิบเอกสาร เพียงหันหน้าแล้วชี้ไปทางของบรรณาการในเรื่อง "เครื่องบรรณาการยังตรวจนับไม่หมดเลย ยังต้องรอให้ได้เท่าหรวนอนไปตรวจนับ ติดแถบผนึกแล้วประทับตราอีก ไม่เช่นนั้นหากพกอะไรเพิ่มไป หรือวันหน้าขาดอะไรไป ข้ารับประกันไม่ไหวหรอก!" น้ำเสียงเด็ดขาดอย่างมาก ฉินต่ำหลงยืนขวางหน้าหรวนอนึกว่ากับไม่ได้ตั้งใจขวางทางไปของอีกฝ่ายไว้

หลี่จวินบอกไว้ให้คินนี้เขาต้องดึงตัวหรวนอนึกเอาไว้ แม้จะไม่ว่าเพราะอะไร แต่เขาก็ไม่กล้าทำให้หลี่จวินต้องผิดหวัง

เป็นแผนร้ายจริงดังคาด!

เห็นว่าถูกขวางทางไปเช่นนี้ ความอึดอัดที่สุมในอกหรวนอนึกก็แทบจะระเบิดออกมา

"ได้เท่าใจเย็นๆ ขอรับ..." หรวนอนึกพูดเตือนสติเบาๆ ข้างหู "เรื่องบรรณาการนี้ถ้าไม่ถอนสมอในคินนี้ก็จะไม่ทันกาลจริงๆ"

หรวนอนึกสงบสติลง คิดดูแล้วก็จริงอยู่ เพราะตนเองเข้าใจผิดคิดว่าหลี่จวินแอบขนของส่วนตัวขึ้นมาบนเรือ บังคับให้คนเดินเรือรวมถึงทหารองครักษ์ที่เตรียมจะถอนสมอต้องเสียเวลาอยู่ที่ท่าเรือถึงหนึ่งวันเต็ม ฉินต่ำหลงจะไม่ให้อีกเป็นเรื่องปกติ ความคิดนี้แล่นผ่านเขาก็มีท่าทีที่อ่อนลงพลางใช้กำลังภายในส่งเสียงสั่งหรวนอนึก

"เจ้ารีบนำองครักษ์เหล่านี้ไป ต้องชิงสินค้านี้ก่อนจะสูญหายไปให้ได้..." เขาชะงักไปสักครู่ "ไม่ว่าพวกเขาจะขนสินค้านั้นอะไร...ปัดมันมา"

ให้หมด!" ดวงตาคำเรียวยาวฉายแววโหดร้าย

สินคำเปิดเผยของตระกูลหลินนั้นเขาอย่ามโหม่งกล้าปล้นส่งเดช
ทว่าสำหรับสินคำซุกซ่อนก็ไม่วินิจฉัยแล้ว มาเล่นกลกับเขาเช่นนี้ หลินจวิน
ก็อย่าโทษที่เขาใจร้ายแล้วกัน!

หรวนชีรับคำ "ขอรับ..." แล้วหันไปพูดกับเหล่าองครักษ์ที่ตาม
ออกมา "ตามเข้ามา..."

เสียงฝีเท้าดังขึ้นมาอย่างฉุนววย ฉับพลันองครักษ์สามสิบกว่าคน
ที่หรวนอวีพามาด้วยก็หายไปอย่างไร้ร่องรอยในทันที ข้างกายเขามี
องครักษ์ประจำกายยืนอยู่เพียงห้าคนเท่านั้น

"นี่...นี่..." จีนต้าหลงมีสีหน้าซีดขาว ที่หลินจวินให้เขาดึงตัวหรวนอวี
เอาไว้ จุดประสงค์หลักจริงๆ ก็คือองครักษ์เหล่านี้กระมัง

พวกเขาไปกันหมดแล้ว เขาดึงตัวหรวนอวีเอาไว้ยังจะมีประโยชน์
อะไรอีกเล่า

แต่ว่าหรวนอวียืนเป็นกำแพงขวางอยู่ตรงนั้นโดยไม่ยอมพูดจา
ทั้งยังอยู่ต่อตามคำพูดของเขาแล้ว เขาไม่มีสิทธิ์จะไปดึงตัวคนอื่นให้อยู่
อีกกระมัง

"...มีอะไรหรือ" หรวนอวีมองดูใบหน้าของจีนต้าหลงที่เปลี่ยนไปมา
รวดเร็ว "ได้เท่าฉันยังอยากให้องครักษ์ของข้าอยู่ที่นี่ทั้งหมดหรือ"

"เรื่องนี้..." จีนต้าหลงพลันเกิดความฉลาดในยามคับขัน "คนไปแล้ว
ได้เท่าหรวนจะตรวจนับของอย่างไรเล่า" แล้วพูดอีกว่า "ถ้าเสียเวลาอีก
เกรงว่า..."

"มีข้าอยู่ ไม่เสียเวลาเด็ดขาด" หรวนอวีโบกมือห้ามเขา แล้วหันไป

พูดกับองค์กรที่เหลืออยู่ "ตรวจของ!"

เห็นพวกหรวนซีหายลับไปแล้ว ตนร้อนใจไปก็ไร้ประโยชน์
จินต้าหลงจึงตัดสินใจก้าวเท้าตามหรวนอวีไป ก่อนจะวิ่งนำไปยังหีบ
สุดท้ายที่ยังไม่ได้ปิด "ได้ทำหรวนมาดูสิ ข้าโตมาจนปานนี้มีอัธมณีนะไร
บ้างที่ไม่เคยเห็น แต่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นของบรรณาการที่เอาใจใส่
มากมายเช่นนี้..." เขาประหลาดใจอย่างมาก

ปกติของที่ทำจากผลึกแก้วมักจะใช้ผลึกแก้วทั้งชิ้นมาทำ สีสันมัก
จะออกมาเรียบง่าย เขาสงสัยเสียจริงว่าผลึกแก้วสีสันแตกต่างกันนี้ได้
มาจากที่ใด แล้วต่อติดกันได้อย่างไร

หรวนอวีเองก็สงสัยอย่างมาก แต่เป็นเพราะถูกหลอกลวงวางแผน
ตลบหลังอย่างร้ายกาจ เขายังจะมีอารมณ์มาสังเกตได้อย่างไร เห็นจินต้าหลง
ดึงเขาตามไปที่เจดีย์ผลึกแก้วนั้น แม้ปากบอกว่านี่ก็ประหลาดใจ แต่
การกระทำกลับขาดความหมายที่อยากจะดึงตัวเขาไว้กลายเป็น

เขาจะยอมจำนนอย่างนี้ได้หรือ

ถึงแม้หรวนซีจะพาคนไปแล้ว แต่เขาก็ต้องรีบกลับไปเตรียมการ
ใหม่จึงจะดี จะมาเสียเวลาเปล่าอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

เขาโบกมือให้องค์กรข้างกาย "ปิดหีบ ติดแถบผนึก!"

จินต้าหลงสีหน้าเปลี่ยนไป ริมฝีปากขยับหางตากก็เลื้อยไปเห็น
ทหารใต้บัญชาของหรวนอวียืนจังก้า มองใบหน้าเย็นชาน่ากลัวของ
หรวนอวีแล้ว เขาก็แอบทอดถอนใจ ตอนนี้ข้ามีอำนาจล้นฟ้า...อยู่ใน
แวดวงขุนนางมา จินต้าหลงย่อมรู้ดีที่สุดถึงความเปลี่ยนแปลงจากการ
ต่อสู้ทางอำนาจ เขาจึงส่ายหน้าแล้วเปลี่ยนเป็นสีหน้าอ่อนโยนอีกครั้ง

มองดูหรรณอวี้นำคนเดินตรวจนับผ้าแพรไหมที่เหลือซึ่งไม่สามารถสอด
ของส่วนตัวลงไปได้...

แม้จะบอกว่าแค่เดินดู แต่หรรณอวียังคงให้องครักษ์ตรวจค้นผ้า
แพรไหมอย่างละเอียด เมื่อมั่นใจว่าตรงกลางไม่ได้สอดเครื่องหอมเอาไว้
จึงโบกมือให้ทุกคนเก็บพับตามเดิม แล้วติดแถบผนึกเรือลำสุดท้าย

ฉันท้าหลงมองหรรณอวีค่อยๆ ประทับตราบนเอกสารแล้ว จึง
ผ่นลมหายใจยาว "เรือพักแรมลำข้างหน้าเตรียมน้ำชาสุรากับแก้ม
เอาไว้ วุ่นวายมาทั้งวันแล้ว ได้ทำหรรณไปดื่มชาพักผ่อนสักครู่นะ"

"ไม่ต้อง..." ทั้งคำพูดเย็นชาไว้ประโยคหนึ่งแล้ว หรรณอวีก็ก้าวยาว
ลงจากสะพานลอยน้ำไป

91

"...ไปสี่สามเพ็งกลับมา" พอหรวนอวี้เข้าประตูมา หลิวเพ็งที่รออยู่ที่
จวนผู้บัญชาการก็เฝ้าเข้าหาทันที

หรวนอวี้ร่างชะงักไป แต่แล้วก็กอดนางไว้ "อาเพ็งมาแล้วหรือ"

"ข้ารอพี่สามนานแล้ว" ในน้ำเสียงแฝงการอดอ้อนไว้หลายส่วน

หรวนอวี้อยู่มาบ้าง ในขณะที่ยกอดนางไว้หลวมๆ

ท่าสงครามเย็นมานานก็เพ็งจะมาคืนดีกัน ทั้งสองคนจึงล้วง
ระวังตัว ตั้งใจหลบเลี่ยงคำพูดใจดำทำร้ายความรู้สึก ในคำพูดล้วนแฝง
ความหมายที่ต้องการเอาใจอีกฝ่ายพลงเดินเคียงกันเข้าห้องไป

มองดูท่าทางสนิทสนมของคนทั้งสอง องครักษ์ที่อยู่ด้านหลัง
หรวนอวี้ก็โล่งอก ก่อนจะค่อยๆ เดินจากไป

"พี่สามไปตรวจนับเครื่องบรรณาการที่เมืองต้าเยี่ยเตรียมไว้สำหรับ
องค์หญิงหมิงอวี้อีหรือ" นั่งนิ่งแล้ว หลิวเพ็งก็เอ่ยถาม "กลับ..." เสียงนั้นขาด

หวังไป เพียงคิดว่าพวกตนเพิ่งจะดีขึ้น ยากนักที่จะมานั่งพูดคุยกันอย่างสบายใจเช่นนี้ คำพูดรุนแรงที่ท่านพ่อใช้กับหรรษาอึ้งจืดติดอยู่ที่ลำคองานกระแอมแล้วเปลี่ยนประเด็นพูด "ตอนเช้าได้รับข่าวจากพี่สาม ข้าก็ไปหาปรมาจารย์กู่ทันที..."

"ของขวัญที่เตรียมสำหรับองค์หญิงหมิงอวี้ ข้าไม่กล้าละเลยหรอก" หรรษาอึ้งพยักหน้า เขาพูดเรื่องนี้เพียงผ่านๆ แล้วเปลี่ยนประเด็นพูดไป "ที่อาเพิ่งไปพบปรมาจารย์กู่มาตอนเช้า นางพูดอะไรบ้างหรือ" เห็นองครักษ์ยกขาเข้ามา เขาจึงยื่นมือไปรับมาเทให้หลิวเฟิงถ้วยหนึ่ง

รับน้ำชามาแล้ว หลิวเฟิงก็ยิ้มหวานให้ "ปรมาจารย์กู่พักฟื้นมาตลอด ถ้าไม่ได้พี่สามช่วยเตือนสติ นางคงถูกปิดหูปิดตาอยู่..." แล้วพูดอย่างเอาใจ "พี่สามเหมือนเทพจริงๆ พี่รู้ได้อย่างไรว่าร้านหลิวจี้แอบทำเครื่องหอมอีกชุดหนึ่ง"

หรรษาอึ้งยิ้มอย่างได้ใจ "ข้าเพิ่งชิงเม็ดหอมชุดหนึ่งมาจากตระกูลหลิว..." เขาเล่าเรื่องผลการตรวจสอบออกมาหนึ่งรอบ "เป็นผู้นำวงการปรุงเครื่องหอมมาหลายปี ตระกูลหลิวจะถวายเป็นเครื่องหอมชั้นสองอย่างนั้นให้องค์หญิงหมิงอวี้ได้อย่างไร" เขาส่ายหน้า "หากทำเช่นนั้น มีผู้ถวายใบยิบเคียดคู่หรือกระวานหอมบุปผาสวรรค์ที่พวกเขาเพิ่งทำออกมาเมื่อต้นปีเสียยิ่งดีกว่า ไม่ว่าอันใดก็ล้วนดีกว่าอันนี้" แล้วหันมองไปทางหลิวเฟิง "จริงสิอาเฟิง..."

เขาอยากจะถามนางว่าเครื่องหอมที่ส่งออกจากตระกูลหลิวเมื่อตอนพลบค่ำชุดนั้นอาจารย์ไปเป็นคนปรุงจริงหรือ

คำพูดมาถึงริมฝีปาก คิดว่าทุกครั้งที่เขาสองคนทะเลาะกันล้วน

เป็นเพราะนาง หรวนอนวีจึงปิดปากลงอีกครั้ง

รออยู่นานไม่ได้ยินคำพูดต่อไป หลิวเฟิงจึงพูดกับเขาเสียงเบา
"พี่สามคิดจะพูดอะไรหรือ"

"ข้าให้หรวนอนวีไปลั่นเครื่องหอมชุดนั้นมาแล้ว" หรวนอนวีพูดออกมา
"ให้พวกเขาไม่เหลือทิ้งไว้สักเม็ด ปลั่นกลับมาให้หมด!" น้ำเสียงเด็ดขาด
เป็นพิเศษ

"พี่สามรู้แล้วหรือว่านั้นเป็นเครื่องหอมชั้นเลิศ" ดวงตาหลิวเฟิงพลัน
เปล่งประกายขึ้นมา นางมองหรวนอนวีอย่างสงสัย

...เครื่องหอมชั้นเลิศ?! หรวนอนวีตกใจ อาเฟิงรู้ได้อย่างไร

เห็นหลิวเฟิงมองหน้าตนอยู่ หรวนอนวีจึงพูดอีกว่า "ข้าเดาว่า
เครื่องหอมชุดนี้เป็นเครื่องหอมที่ตระกูลหลี่จะถวายจริงๆ ดังนั้นจึงให้คน
ไปปลั่น..."

ด้วยประสบการณ์นานปีตระกูลหลี่จะยอมแพ้โดยง่ายได้อย่างไร

"ที่แท้เป็นเช่นนี้เองหรือ" หลิวเฟิงพยักหน้าอย่างผิดหวัง "ข้าคิดว่า
พี่สามรู้แล้วเสียอีกว่านั้นเป็นเครื่องหอมชั้นเลิศ" และพูดอีกว่า "ตอน
พลบค่ำปรมาจารย์กุ่อบทโหมยตัวอย่างเครื่องหอมชุดนั้นที่ตระกูลหลี่แอบ
ทำออกมา..."

"อาเฟิงได้ตัวอย่างมาแล้วหรือ" หรวนอนวีพลันนั่งตัวตรงทันที

"เป็นเม็ดหอมเศร้าอาดูรเช่นกัน" หลิวเฟิงหยิบเม็ดหอมเม็ดหนึ่งใน
ในแขนเสื้อออกมามีนไปให้ "ไม่ด้อยไปกว่าสูตรลับของปรมาจารย์กุ่oley
ทั้งยัง..." นางกัตรีมฝีปาก "ท่านพ่อบอกว่ายังเหนือกว่าหนึ่งชั้น ถ้าไม่ใช่
ปรมาจารย์กุ่ส่งออกมาเอง ท่านพ่อคงสงสัยว่านางเหยียบเรือสองแคมใช้

หรือไม่ว่า" ในดวงตานางฉายแววเหี้ยมโหด

ตระกูลหลวเสียแรงกายแรงเงินไปมากมายถึงเพียงนี้แล้ว เกียรติยศของการเป็นผู้ชนะเครื่องหอมที่ใช้ในงานพระราชพิธีอภิเษกองค์หญิงหมิงอวี่จะปล่อยให้ตกเป็นของคนอื่นได้อย่างไร!

หากไม่ใช่เป็นเพราะเครื่องหอมชุดนี้ชนะสูตรลับในมือของนางมีหรือที่นางจะมาก้มหัวให้เขาและขอร้องให้เขาปล้นเครื่องหอมของตระกูลหลวชุดนี้

รับเม็ดหอมมาแล้ว หรวนอวี่ก็โบกมือสั่งให้องครักษ์ถือเตากำยานเข้ามา

หลับตาลงแล้ว ท่ามกลางกลิ่นหอมโชยเอื่อยดวงตาสีดำลึกลับนั้นก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าอีกครั้ง ความรู้สึกกลัดกลุ้มของการอยากได้แต่ไม่ได้ อยากเลิกก็ไม่ได้วนเวียนอยู่ภายในใจ ทำให้หัวใจของหรวนอวี่พลันรู้สึกว่างเปล่า

คิดถึงเพียงนึกก็แทบขาดใจ ที่แท้ความเศร้าอาดูรอย่างแท้จริงนั้นมิใช่การลาจาก แต่เป็นความคิดถึงจนใจแทบขาดนี้เอง...รู้สึกราวกับอวัยวะภายในเหมือนกำลังแตกสลาย หัวใจว่างเปล่าของหรวนอวี่คล้ายถูกมีดกรีด ถูกขวานจาม ถูกมดงูกัดกินในทันที เขาอยากจับเงาร่างคนตรงหน้ามากอดแน่นไว้ในอ้อมกอด แยกชิ้นส่วนของนางบีบให้ละเอียด แล้วกลืนลงท้องไปที่ละคำ นั่นจึงจะคลายความทุกข์จากความคิดถึงและความเจ็บปวดแทบขาดใจได้

"พี่สาม..." รับรู้ถึงบรรยากาศหนักอึ้งไหลเวียนอยู่รอบตัว กตจนหลวเพิ่งรู้สึกหายใจไม่ออก นางจึงกุมมือหรวนอวี่ไว้ทันทีแล้วเอ่ยเรียก

เสียงเบา

รู้สึกคล้ายว่ามือเล็กอ่อนนุ่มของมู่วั้นชีวี่ขึ้นมา ห้วนอวี่จึงดึงมากอดแน่นในอ้อมกอด สองมือลูบมือเล็กไปมาอย่างแรงพลางก้มลงมาจุมพิตอย่างรวดเร็วราวลมฝนโปรยปรายลงมา

ร่างหลิวเฟิงพลันสั่นเทา นางตะลึงไปชั่วครู่ก่อนจะครางออกมา แล้วโผเข้าหาห้วนอวี่ "พี่สาม..." นางหายใจหอบพึมพำเสียงเบา มือเล็กไล่ตามสบาสื่อเลื่อนเข้าไปตรงแผ่นอกของเข

ห้วนอวี่สั่นสะท้านไปทั่วร่าง กระซอกเปิดเสื้อของหลิวเฟิง เนินเนื้อขาวราวหิมะคู่หนึ่งพลันปรากฏให้เห็นในทันที เขาส่งเสียงคำรามเบาๆ แล้วจับเม็ดสีแดงที่สั่นระริกเมื่อนั้นเอาไว้

แรงกระตุ้นลึกถึงกระดูกพลันซาบซ่านไปทั่วร่างในทันที หลิวเฟิงครางออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ "อ่า...นะ..." แม้ปากจะบอกว่าอย่า ทว่ามือกลับจับร่างของห้วนอวี่แน่นขึ้น นางอยากให้เขาทำอะไรสักอย่างเพื่อมาเติมเต็มความว่างเปล่าที่ส่งมาจากส่วนล่าง

ห้วนอวี่ปล่อยยอดทรวงอกแล้วก็จับแก้มของนาง "อาชีว..." เขาเอ่ยเสียงเบา "จะให้ข้าทำอย่างไร เจ้าจึงจะยอมแต่งงานกับข้า" รู้สึกว่าร่างในอ้อมกอดแข็งแกร่ง ห้วนอวี่ก็ตกใจพลันได้สติคืนมาเช่นกัน "อาเฟิง..."

เขาลกตัวหลิวเฟิงที่กึ่งเปลือยออกจากอ้อมกอด ตกใจจนพูดอะไรไม่ออก

ดวงตารามเบิกโต หลิวเฟิงจ้องตรงไปที่ห้วนอวี่

ผ่านไปครู่ใหญ่ นางกระโดดลงมายืนบนพื้นทันที

เพียะๆ นางตบหน้าห้วนอวี่อย่างแรง แล้วรวบปิดเสื้อวิ่งออกไป

ถูกหญิงสาวตบหน้าเช่นนี้ ผ่านไปนาน หรรณอวีที่เอามือทาบหน้า ก็ดึงสติคืนมา เขามีสีหน้าลำบากใจ มือกำเป็นหมัดแน่น เส้นเลือดหลังมือขึ้นนูนออกมา ทว่าเมื่อได้ยินเสียงร้องให้อันเศร้าสลดของหลิวเฟิงดัง ลอยมาจากนอกประตูแล้ว เขาก็คลายมือออกอย่างไร้เรี่ยวแรง

"อาเฟิง..." เขาเรียกเสียงเบาพลางยื่นมือออกไป แต่กลับไม่ได้ไล่ตามไป

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่

หรรณอวีจึงค่อยๆ หยิบเม็ดหอมครึ่งเม็ดบนโต๊ะขึ้นมา หำนิ้วขยับเบาๆ เม็ดหอมก็แหลกกลายเป็นผงในทันที ร่วงไหลออกมาตามร่องนิ้วอย่างช้าๆ ลงไปในไฟเทียน พลันเปลี่ยนเป็นควันในทันที

กลิ่นควันหอมกรุ่นราวกับดอกไม้ไฟยามเที่ยงคืน...

มิน่าเล่าหลิวจินจึงปกป้องนางถึงเพียงนั้น มิน่าเล่าตนเองเอ่ยปากขอนางหลายครั้งแล้ว หลิวจินกลับใช้สาวงามมากถึงสิบคนมาแลกเปลี่ยนอย่างไม่เสียตาย มิน่าเล่าหลิวจินจึงเป็นปรปักษ์กับเขาโดยไม่เสียตาย ไม่ว่าอย่างไรก็จะคุ้มครองความปลอดภัยของนางให้ได้ ที่แท้...เขาคงรู้แต่แรกแล้วว่านางเป็นอัจฉริยะคนหนึ่ง!

หรรณอวีที่รู้ว่าหลิวจินชอบคนมีความสามารถมากเพียงใด คิดเรื่องราวมากมายออกในทันที

กูจินเคยพูดว่าที่นางแสดงความโดดเด่นครั้งหนึ่งในงานประชันเครื่องหอมที่เมืองซั่วหยางได้นั้นเป็นเพราะนางขโมยสูตรลับคนอื่นมาสร้างชื่อเสียง นางเป็นเพียงคนโง่เขลาไร้ปัญญา ทว่าแท้จริงแล้วสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นหลิวจินที่ทำให้คิดไปทั้งสิ้น

หลั้จวินอาจะพบการทรยศของกุฉินนานแล้ว ขณะเดียวกันก็พบว่ามู่หวั่นชิวเป็นอัจริยะคนหนึ่งจึงตั้งใจจะดึงนางออกจากกำมือของกุฉิน แอบคุ่มครองบ่มเพาะไว้ก็เพื่อเตรียมป้องกันการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น เช่นในวันนี้

กุฉินเป็นหมากที่ถูกตระกูลหลั้โยนทิ้งนานแล้ว

มู่หวั่นชิวต่างหากจึงจะเป็นหมากลับแท้จริงของตระกูลหลั้ เป็นดวงดาวที่โผล่ขึ้นมาในวันพรุ่งนี้!

คิดถึงหลั้จวินแย่งนางไปจากมือตนเองหลายครั้ง คิดถึงนางที่เคยบอกว่าชอบหลั้จวิน เพียงชั่วครู่หลังกำปั้นของหรว่นอวิ๊ก็ขึ้นเป็นเส้นเชือกกล้ำมเนื้อข้างแก้มกระตุก เขาพรวดพรวดยื่นขึ้นมาแล้วรีบเดินออกไป...

หรว่นอวิ๊มาถึงหน้าประตูคฤหาสน์ตระกูลไปโดยไม่รู้ตัว เขายกมือคิดจะเคาะประตู แต่นึกถึงการตัดไม้ตรีที่มู่หวั่นชิวมีต่อตนเองก็พลันลดมือลง เขาเหม่อมองประตูสองบานที่ดำมืดอยู่ภายใต้แสงจันทร์ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงถอยหลังตึงๆ ไปหลายก้าว เห็นชายชวามิมีคนจึงลอยตัวขึ้นไปบนหลังคาคฤหาสน์ตระกูลไป

หรว่นอวิ๊เดินไปบนแนวหลังคามองหาห้องหลักทางตะวันออกอย่างรวดเร็ว ตอนที่เขากำลังจะกระโดดลงไป บริเวณด้านหลังก็มีเสียงพินดังลอยมาเบาๆ หรว่นอวิ๊จึงหันหน้าไป ได้เงาไม้พลั่วไหวที่ลานหลังบ้านเขา เห็นมู่หวั่นชิวสวมชุดผ้าบางสีชาวนวลกำลังนั่งคุกเข่าอยู่หลังโต๊ะตัวเตี้ย จดจ่ออยู่กับการตีตีพิน ผมดำสลวยราวหมึกสยายลงถึงเขวออยู่ภายใต้แสงจันทร์สลัว ร่างนั้นดูเลือนรางราวกับนางฟ้านางสวรรค์...

เสียงพิณราวเสียงร่ำไห้บรรเลงออกมาด้วยฝีมืออันยอดเยี่ยม ราวกับกำลังเล่าเรื่องราวของความรักที่โศกเศร้าจากหนึ่ง ความเจ็บปวด ที่คอยไล่ตามค้นหาชั่วชีวิตนั้นทำให้คนเจ็บปวดใจแทบขาดรอนจนต้อง หลั่งน้ำตาออกมา เสียงพิณดังเบาสลับกัน ในใจของหรรณอภีก็เหมือนว่า จมอยู่ในห้วงทะเลรักที่ยากลำบาก จนกระทั่งเสียงสุดท้ายหยุดลง เขาจึง ค่อยหายใจโล่งขึ้น

เสียงพิณเช่นนี้...คนงามเช่นนี้...ในเมื่อชาตินี้ได้เจอแล้วจะให้เขา ปลอมมือได้อย่างไร

มองดูใบหน้านางไม้แสงจันทร์ที่เห็นได้ไม่ชัดเจน หัวใจหรรณอภีก็ บีบแน่นเป็นก้อน ความเจ็บปวดราวดอกไม้ที่ถูกบีบและแหลกเหลวอยู่ ภายในมือทำให้เขาอยากเงยหน้าตะโกนขึ้นฟ้า

ไม่! เขาสำลายน้อยอย่างแรง ข้ายอมให้เจ้าเกลียดข้า แต่จะไม่ยอม ปลอมมือจากเจ้า และไม่มีทางปล่อยให้เจ้าอยู่ข้างกายเขาจนทำให้งาน ใหญ่ของอิงอ๋องเสียหายได้! ความคิดแล่นผ่าน หรรณอภีพลันสุดหายใจ เข้าลึกกำลังจะลงมือก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติ เขาจึงหันหน้าไป

เห็นเสื้อสีดำตัวโคร่งพลั่วไหว หลีจวินยืนอยู่ด้านหลังตัวเขาและมอง เขาอย่างสบายอารมณ์

หรรณอภีร่างกระตุก ก่อนรีบกระโดดลอยห่างไปกว่าหนึ่งจั้ง หลังจาก ยืนนิ่งแล้วเขาก็ตกใจจนเหงื่อผุด แอบคิดในใจว่าเขามาตั้งแต่เมื่อใด ไยข้าจึงไม่รู้ตัว ในใจรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก หากเป็นศัตรูที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลก กันได้ ป่านนี้เขาคงตายไปแล้ว

เขายกมือขึ้นเช็ดเหงื่อ ก่อนจะมองหลีจวินอย่างเย็นชา

หลี่จวิ้นไม่พูดอะไรเพียงส่งสัญญาณมือให้เขา แล้วชี้ออกไป
นอกคฤหาสน์ตระกูลไป

หรว่นอวี่ก็หันหน้าลงมองสาวงามที่นั่งนิ่งอยู่ในลานบ้าน หากยังมี
หลี่จวิ้นอยู่เช่นนี้ แม้คืบนี้เขาคิดจะปล้นตัวหรว่นอวี่ไปก็คงเป็นไปไม่ได้
แล้ว เขาจึงกระโดดลอยตัวออกไปนอกคฤหาสน์อย่างรวดเร็ว

เห็นท่าที่ของหรว่นอวี่แล้ว หลี่จวิ้นก็ลอยตัวตามไป

จนกระทั่งถึงป่าซานเมืองตะวันตก หรว่นอวี่จึงหยุดยืน หันกลับไป
ไม่เห็นหลี่จวิ้นตามมา ในดวงตาเขาพลันฉายรอยยิ้มเย็นเยือก แต่จู่ๆ
ร่างก็พลันชะงักงัน เขาหมุนตัวกลับมาซ้ำๆ

หลี่จวิ้นมือตบพัดเสียงดังทีหนึ่ง และกำลังมองเขาโดยที่ท่าที่ยัง
สบายอารมณ์เช่นเดิม

"คุณชายหลี่เคลื่อนไหวว่องไวเสียจริง..."

หลี่จวิ้นยิ้มสบายใจ "เมื่อครูได้เท่าหรว่นอวี่คิดจะลักพาตัวแม่นางไป
หรือ"

หรว่นอวี่มีท่าทางอึดอัดใจ ก่อนจะพูดว่า "ข้าคิดจะทำอะไรยัง
ต้องรายงานคุณชายหลี่ด้วยหรือ" น้ำเสียงที่ใช้ดูต้น้อยมาก ในดวงตา
ของเขาฉายความอิจฉาแค้นเคืองอย่างรุนแรง

หลี่จวิ้นหน้านิ่งไปพลางประกบมือพูดว่า "ต้องทำอะไรหรือได้เท่า
หรว่นอวี่จะยอมปล่อยนาง"

ไม่ใช่ว่าต้องทำอะไรเขาจึงจะยอมปล่อยนาง

แต่เป็นเขาต้องทำอะไรนางจึงจะยอมแต่งงานกับเขา!

คำพูดประโยคเดียวถอนหนามที่ฝังอยู่ในใจหรว่นอวี่ออก ใจของเขา

เจ็บแปลบ แหวตามองหลีจวินอย่างโหดเหี้ยม...

"ได้เท่าทำร้ายนางยังไม่พออีกหรือ" เห็นหรวนอวีไม่พูดจา หลีจวินก็พูดอีกว่า "ในเมื่อชอบพอนาง เหตุใดได้เท่าจะต้องทำร้ายทั้งสองฝ่ายจนไม่เหลือชิ้นดีเช่นนี้ด้วย จนถึงขั้นพบหน้ากัน...สองฝ่ายเป็นต้องแค้นกัน"

ไม่ใช่เพราะกลัวหรวนอวีทำการเหี้ยมโหดหรือลงมืออำมหิตทำให้คนยากที่จะป้องกัน ยิ่งถ้าให้หลีจวินนึกถึงแต่ตนเองก็ว่าไปอย่างแต่ที่เขามาพูดเช่นนี้เป็นเพราะมู่หวนฉิวถูกหรวนอวีเฝ้าคิดถึงตามติดซึ่งในความคิดเขามีอะไรที่ตีสลบ

ที่สำคัญที่สุดคือชื่อเสียงมู่หวนฉิวถูกหรวนอวีทำลายไปแล้ว นางทุกข์มามากพอแล้วกระมัง เขาย่อมไม่อยากเห็นนางได้รับอันตรายใดๆ อีก

"พบหน้ากัน สองฝ่ายเป็นต้องแค้นกัน..." หรวนอวีเพิ่มพ้ำซ้ำอีกรอบความเกลียดแค้นล้นพ้ำในดวงตามู่หวนฉิวพลันปรากฏต่อสายตาเขาอีกครั้ง เขาแอบคิดว่า...ถ้าว่างความเกลียดแค้นลง บางทีนางอาจจะเห็นว่าเข้าดีกับนาง แล้วมาดูแลหัวใจเข้าอย่างดีกระมัง

แต่ว่าเข้าต้องทำอะไรจึงจะทำให้นางปล่อยวางความเกลียดแค้นล้นพำนั่นลงได้

คิดถึงเรื่องเหล่านี้หัวใจหรวนอวีพลันปวดหนึบอีกครั้ง ปากก็พูดว่า "เรื่องของเข้า ไม่ต้องให้เจ้ายุ่ง!" ในดวงตาฉายความสิ้นหวัง เขาหมั่นต้วจะเดินจากไป

บุกเข้ามาในใจเขา กลับไม่ต้องการเขา

ทุกอย่างระหว่างเขากับนางจะปล่อยให้นางเป็นคนตัดสินใจทั้งหมดได้อย่างไร

กักขังนางทั้งชาติแล้วอย่างไร ในเมื่อไม่สามารถทำให้นางปล่อยวาง
ความแค้นในใจลงได้ เช่นนั้นก็ให้นางเพิ่มความแค้นขึ้นไปอีกก็แล้วกัน
แม้ไม่ได้หัวใจของนาง...เขาก็ต้องได้ตัวนาง!

หลี่จวินขยับตัวไปขวางหน้าเขาไว้

หรวนอวี่ไม่คิดอะไรอีก เขายกมือขัดออกไป หลี่จวินก็ไม่พูดอะไร
เช่นกันหากवादฝ่ามือปะทะเข้าหา จากทุ่งโล่งจนลึกเข้าไปในเขา แล้ว
ไล่ตามจากตีนเขาไปถึงบนยอดเขา ทั้งสองไม่อาจแยกความเหินห่างกัน
ได้ เมื่อเห็นว่าใช้ความพยายามจนสุดความสามารถแล้วก็ยังสลัดหลี่จวิน
ไม่หลุด หรวนอวี่จึงหยุดชะงักทันใด

"เจ้าจะเอาอย่างไรกันแน่!"

"ข้าขอบนาง!" ตรงข้ามกับความสบายอารมณ์ที่ผ่านมา หลี่จวินมี
สีหน้าซึ่งซึ่ง "มีข้าอยู่ ข้าไม่อนุญาตให้ใครทำร้ายนาง! ถ้าได้เท่าหรวนขอบ
นางเช่นกัน พวกเรามาแข่งขันกันอย่างยุติธรรมได้ ได้เท่าหรวนมีวิธีอะไร
ก็พุ่งมาที่ข้าคนเดียวเถอะ หวังว่าได้เท่าหรวนจะไม่ใช้วิธีร้ายกาจกับนางอีก
อย่า..." น้ำเสียงนั้นกลายเป็นเข้มขึ้น เขาพูดต่อทีละคำ "ทำร้าย...นาง...อีก"

เขาขอบนาง!

ไม่ใช่เพียงเพราะนางเป็นอัจฉริยะเท่านั้น!

ได้ยินผู้ที่เป็นเสมือนเทพหยิงโยโดยอมรับว่าขอบมู่ห้วนซิว หรวนอวี่
ก็เชื่อว่าเป็นเรื่องจริงทันที ที่ผ่านมหลี่จวินนั้นเยื่อหยิ่งไม่สนใจสตรี
มาตลอด ชอบแต่ผู้มีความสามารถ เขายอมใช้เงินจำนวนมากและไม่เลือก
วิธีที่จะดึงตัวคนเอาไว้ แต่จะไม่พูดว่าขอบเด็ดขาด ยังไม่มีทางลดตัวมา
เจรจากับตนเองเช่นนี้

สำหรับสตรีผู้หนึ่งหากหมีจินสามารถพูดคำว่า 'ชอบ' ออกจากปาก
ได้ก็ย่อมต้องชอบจริงๆ

นึกถึงผู้หญิงที่เคยบอกกับตนเองว่านางชอบหมีจิน ความอิจฉา
ล้นฟ้าพลันเอ่อล้นเต็มอกในทันที

การแข่งขันอย่างยุติธรรมอะไรกัน!

ต่อหน้าคนงามคุณนี้ หากเขาไม่ใช้วิธีที่เด็ดขาดยังจะมีโอกาสอีกหรือ!

หรวนอวีสบดเสียดเย้นซาพลาถั่วเท้าเดินไป

หมีจินขยับตัวมายืนตรงหน้าหรวนอวีอีกครั้ง มองเขาด้วยสายตา
เยือกเย็น

จ้องใบหน้างามสง่าเหนือคนทั่วไปตรงหน้าแล้ว ความโมโหก็ทะลักล้น
ในใจหรวนอวีทันที เขามีสีหน้าเขียวคล้ำ ยกฝ่ามือขึ้นเดินพลั้งจนเต็มเปี่ยม
แล้วก็ซัดไปยังคนตรงหน้า ทว่าน่าแค้นใจนักที่ไม่สามารถทำให้ต้นไม้หยก
ลูกลมตรงหน้าต้นนี้สลายกลายเป็นเนื้อมดได้

แทบจะเป็นเวลาเดียวกัน หมีจินพลันยกมือขึ้นตั้งรับ เมื่อสีฝ่ามือ
ประสานกันก็เกิดเป็นเสียงดังสนั่นราวกับเขาถล่มแผ่นดินแยก ยอดเขา
สูงได้พังทลายแรงกระแทกกลายเป็นที่ราบในทันที ฝ่ามือทั้งสองเสียดติดกัน
แน่นสนิท ขณะเดียวกันร่างของคนทั้งสองก็ค่อยๆ ลอยขึ้น ก่อนจะพุ่ง
ตรงไปที่แนวสันเขาท่ามกลางฝุ่นควันที่คุ้งปุกคลุมไปทั่ว

ฝุ่นควันจางลงไปบ้างแล้ว รอบข้างพลันเงียบสงบราวกับป่าช้า
คนสองคนยืนเผชิญหน้าอย่างเงิบงันห่างกันราวหนึ่งจั้งแล้ว ทั้งหมีจิน
และหรวนอวีก็ล้วนไม่ยอมยกเชื้อสายตาตนเอง สายตาที่มองอีกฝ่ายมีความ
นับถือและชื่นชมเพิ่มเข้ามา นั่นเป็นความรู้สึกที่วิบุรุษเสียดายวิบุรุษ

ต่างชื่นชมอีกฝ่ายอย่างจริงใจ...

น่าเสียดาย...พวกเขากลับถูกกำหนดให้ต้องเป็นศัตรูกัน

ผ่านไปครู่ใหญ่หรวนอวี่ก็หมนตัวก้าวยาวลงเขาไป

หลี่จวินยีนนิ่งไม่ขยับเพียงตะโกนไล่หลังหรวนอวี่ "นางเป็นหญิงดี
ที่ควรค่าให้รักถนอมไปชั่วชีวิต และเป็นหญิงที่หัวแข็งดีอ้อร้น ถ้าได้ทำหรวน
คิดจะใช้วิธีเด็ดขาดจริง ท่านต้องจำไว้ว่านางยินดีตาย แต่จะไม่ยอมทรยศ
หัวใจตนเอง!"

แม้จะวางคนจากหน่วยเงาที่ดีที่สุดของตระกูลหลี่ไว้ข้างกายนาง
แม้จะมีเขาคอยคุ้มครองนางไม่ห่างกาย แต่ก็มีเวลาที่คนเราสะเพร่า
กันได้ เพื่อป้องกันเรื่องที่ไม่คาดคิด เขาก็จำต้องตัดความคิดเลวร้ายของ
หรวนอวี่ทิ้งไปเสียก่อน!

'...นางยินดีตาย แต่จะไม่ยอมทรยศหัวใจตนเอง!'

'...นางยินดีตาย แต่จะไม่ยอมทรยศหัวใจตนเอง!'

'...นางยินดีตาย แต่จะไม่ยอมทรยศหัวใจตนเอง!'

เสียงหนักแน่นราวระฆังเตือนสติลงข้างหูของหรวนอวี่ สะเทือนจนหู
ของเขาอื้อ ตรงหน้าพลันปรากฏภาพของมู่ห้วนชิวยกกระบังจอในวินัน
ท่าทีของนางตัดสินใจแล้วที่จะเชือดคอตนเอง ร่างหรวนอวี่ก็สิ้นเทา ตัวเซ
จนแทบจะล้มลงทั้งยืน

หลี่จวินพูดไว้ไม่ผิด หากเขากักขังนาง บังคับเพื่อจะให้ได้ตัวนาง
ชั่วขณะต่อมานางก็จะตายต่อหน้าเขา

เมื่อคิดว่านางอาจจะตาย คิดว่าเขาอาจจะเสียนางไปตลอดกาล
ความกลัวอันไร้ขอบเขตก็พุ่งขึ้นมาภายในใจ เขาเกิดความรู้สึกสิ้นหวัง

ในหัวใจทันที เพียงชั่วครู่ต้นไม้ข้างหลังหรวนอวีก็ลู่ไปด้านหลังพร้อมกัน รอยแตกกว้างหนึ่งซุนได้ผ่าเท้าของเขาก็กระจายตัว แตกยาวกลายเป็น วงกว้างในทันที...

เสียงคำรามเสียงหนึ่งดังยาวก้องฟ้า หรวนอวีล้มหายตัวไปอย่าง ไร้ร่องรอยในพริบตา เหลือทิ้งไว้เพียงหลุมใหญ่ลึกสองซ้อครึ่ง...

ผ่านไปครู่ใหญ่รอบด้านก็เงียบสงบลง

ชายเสื้อสีดำพลั่วไหว หลีจวินยืนนิ่งเงียบอยู่กลางสายลม มองไป ทางทิศที่หรวนอวีหายตัวไปแล้ว เขาจึงผ่อนลมหายใจยาว เขาปล่อยวาง ความคิดเลวร้ายนั้นไปได้จะดีที่สุด

เมื่อครู่บนหลังคาบ้านเขารู้ได้ถึงรังสีความคิดเลวร้ายที่รุนแรง ในตอนนั้นหรวนอวีคงคิดจะชิงตัวนางไป จากนั้นก็กักขังตัวนางไว้ ชั่วชีวิตกระมัง

หลีจวินคิดอย่างหวาดกลัว เพียงโบกมือตรงจุดที่หรวนอวียืนอยู่ เมื่อครู่ ไม่ว่าจะหลุมใหญ่หรือรอยแยกก็ล้วนประสานกลับเป็นดังเดิมในทันที รวากับไม่เคยมีใครยืนอยู่มาก่อน

จนกระทั่งท้องฟ้าสว่าง หรวนอวีจึงปรากฏตัวที่หน้าประตูจวน ผู้บัญชาการ เพียงชั่วข้ามคืนเขาดูเหมือนจะแก่ลงไปมาก บนใบหน้า คมคายได้รูปดูห่อเหี่ยวมากขึ้น

"ได้เท้าไปที่ใดมาทั้งคืนขอรับ" หรวนอวีที่รออยู่หน้าประตูจวน ผู้บัญชาการพอเห็นหรวนอวีก็รีบเดินมาหา เห็นสีหน้าผิดปกติของอีกฝ่าย เขาก็กลั้นลมหายใจเดินตามหลังหรวนอวีไปอย่างเงียบๆ

"เครื่องหอมปล้นกลับมาหมดแล้วหรือ..." เดินตรงเข้าห้องแล้ว
หรวนอวีจิ้งเอ๋ยปากถาม

มือที่เทซาอยู่ชะงักไป หรวนชีวางกาน้ำชาลงแล้วทรุดตัวลงคุกเข่า
"ข้าน้อยไร้ความสามารถ เมื่อคืนทำพลาดแล้ว..."

ทำพลาด?!

นั่งอิงไปชั่วคราวหรวนอวีจิ้งพรอดพลาดลุกขึ้นมา "ทำพลาดได้อย่างไร"
แล้วตอบโต้อย่างแรง "...พวกเศษชะ!"

"ข้าน้อยไร้ความสามารถ..." หรวนชีตัวสั่น "ข้าน้อยประมาทเองที่
ประเมินองค์กรข้าตระกูลหลี่ต่ำเกินไป..." เห็นหรวนอวีม้องด้วยสายตา
ดูหมิ่น เขาจึงพูดอีกว่า "องค์กรข้าที่คุ้มกันเครื่องหอมชุดนี้ไม่เหมือนกับครั้ง
ก่อน ทุกคนล้วนเป็นยอดฝีมือ รุกเข้ามาโดยไม่หวั่นชีวิต พวกเราเสียพี่น้อง
ไปห้าหกคนก็ยังชิงไม่ได้แม้แต่ตัวอย่าง ข้าน้อยเห็นว่าถ้ายังยึดเยื้อต่อไป
จะยิ่งเสียหายจึงสั่งให้ถอนกำลังกลับมา..." แล้วพูดเพิ่มพ้ำว่า "ข้าน้อย
สงสัยว่าคนกลุ่มนี้คือหน่วยเงาที่ตระกูลหลี่แอบซบเลี้ยงเช่นที่ผู้คนเล่าลือ
กัน... ข้านอกเล่าลือกันว่าตระกูลหลี่แอบซบสมุนนักฆ่าหน่วยเงาไว้
กลุ่มหนึ่ง ทุกคนล้วนมีวรยุทธ์ล้ำเลิศ เป็นมารที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา"

ภายในห้องเงียบเสียงลง

เหงื่อเม็ดโตไหลลงมาตามหน้าผากของหรวนชี เขาได้ยินกระแทก
เสียงหยดเหงื่อที่ตกลงกระทบพื้นหิน หัวใจพลันรัดแน่นเป็นก้อน

"เจ้าลุกขึ้นเถอะ" ผ่านไปครู่ใหญ่ หรวนอวีจิ้งถอนหายใจ

"ได้เท่า..." หรวนชีแทบจะทรุดนั่งบนพื้น เขาเงยหน้าขึ้นอย่างยาก
จะเชื่อ

หรววนอวีทำการไต่ลั่นเต็ดเดียวเหยียมนิด ให้รางวัลลงโทษอย่างชัดเจนไม่แบ่งแยกคนสนิท แล้วครั้งนี้เหตุใดจึงไม่ลงโทษเขาเล่า

"ข้าประมาทเอง..." รวากับล่งรู้ความคิดในใจของหรววนซี หรววนอวีจึงพูดทอดถอนใจ

เครื่องหอมชุดนี้เกี่ยวพันถึงชะตาชีวิตของคนตระกูลหลี่ หากถูกปล้นชิงไปผลลัพธ์คงยากจะคาดคิดได้ แล้วเหตุใดตระกูลหลี่จะไม่ส่งหนวยกกล้าตายมือดีที่สุดมาเล่า เป็นเขาเองที่รีบร้อนให้หรววนซีนำองค์กรักษ์ที่เหน็ดเหนื่อยมาทั้งวันไปปล้นชิงเครื่องหอม ซึ่งเป็นเพราะเมื่อวานเขาถูกจินต้าหลงและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงทำให้เกิดความมุงง

"ขอบคุณได้เท่าที่ไม่เอาผิดขอรับ!" ผ่านไปครู่ใหญ่หรววนซีจึงรู้สึกตัวเขาโขกหัวขอบคุณไม่หยุด

"เจ้าลูกขึ้นเถอะ..." หรววนอวียกถ้วยชาบนโต๊ะขึ้นมา

หรววนซีรับมาแล้วลูกลูขึ้นยืน "ข้าเหนื่อยเหลือคนไว้สะกดรอยตามสินค้าชุดนั้น ได้เท่า..." อยากจะพูดว่าได้เท่าวางใจได้ คืบนี้ข้าเหนื่อยไม่พลาดอกอีกแน่นอน แต่คำพูดมาถึงริมฝีปาก เขาก็นึกถึงการสู้ศึกอันยากลำบากเมื่อคืนนี้ขึ้นมา ความบ้าดีเดือดลุ่มไม่คิดชีวิตขององค์กรักษ์ตระกูลหลี่เหล่านั้ เพียงแค่คิดก็ทำให้หัวใจเขาลั่นไม่หยุด เสียงพูดจึงขาดห้วงไป

แม้จะทำการปรับแผนกันทั้งวัน หรือเตรียมการมาพร้อมสรรพเพียงใด แต่คืนนี้จะสำเร็จได้แน่หรือ

แม้แต่เมื่อคืนบุกโจมตีโดยไม่ให้ตั้งตัวแล้วแท้ๆ ก็ยังไม่สำเร็จเลย คืนนี้ตระกูลหลี่จะต้องเพิ่มการป้องกันมากขึ้นอย่างแน่นอน!

"รีบไปที่ค่ายกองกำลังลี้รวบรวมกำลังคนมาสวมลึบคน..." ตี๋ม

น้ำชาที่ละอิกๆ จนกระทั่งเห็นกันด้วยชา หรวนอนี้จึงเงยหน้าขึ้น มือหนึ่งหยิบป้ายหยกสี่เหลี่ยมจี้มาจากข้างเอวโยนไปให้หรวนซี

"ได้เท่าจะโยกกำลังหน่วยกล้าตายของตระกูลหรวนหรือขอรับ..."
รับป้ายหยกมาแล้ว หรวนซีก็มองหน้าหรวนอน้อย่างตกใจ

ค่ายกองกำลังลับเป็นค่ายซ่อนสมุขของตระกูลหรวน ก่อตั้งเมื่อสิบปีก่อน คนที่ซุบเสียงเอาไว้วุ่นจรงรักภักดีต่อหรวนอนี้ เป็นคนเก่งที่ไม่กลัวตาย ค่ายซ่อนสมุขนั้นถือเป็นค่ายลับสุดยอดของหรวนอนี้ที่แม้แต่หิ้วอยู่ต่อก็ยังไม่รู้ แต่เพียงเพื่อจะต่อกรกับตระกูลหลี่แล้ว หรวนอนี้ก็กลับจะโยกกำลังลับส่วนตัว!

"ได้เท่า..." เห็นหรวนอนี้นิ่งเงียบไม่พูดจา หรวนซีจึงเรียกเขาแล้ว
เทน้ำชาใส่ถ้วยชาในมือหรวนอนี้จนเต็มอย่างระวังตัว

อิงอ่องกับหิ้วอยู่ต่อต่างก็ล้วนจับจ้องเครื่องหอมของตระกูลหลี่ชุดนี้อยู่ หรวนอนี้โยกกำลังลับส่วนตัวเช่นนี้ หากถูกอิงอ่องกับหิ้วอยู่ต่อพบและเฟ่งเล็งเข้า ภายหน้าคงไม่มีคนมาคอยสนับสนุนแล้ว

หากเป็นจริงดังนี้วันหน้าหรวนอนี้โกรธเคืองกับอิงอ่องและหิ้วอยู่ต่อขึ้นมาจะทำเช่นใดเล่า

คิดถึงความสัมพันธ์ที่กำลังอยู่ในขั้นวิกฤตของหรวนอนี้กับหิ้วเฟ่งแล้ว หรวนซีก็รู้สึกขุ่นลุกชัน เขามองหน้าหรวนอน้อย่างตึงเครียด

"ให้พวกเขาสวมชุดองค์กรรักษัจวนผู้บัญชาการทั้งหมด ก่อนยามสามคืนนี้ไปชุมที่เขาส่งเหยียน" หรวนอนี้ครุ่นคิดอย่างจริงจัง "จากนั้นซีเออร์ค๋อยนำองค์กรรักษัจวนสิบคนไปทำเช่นนี้..." หรวนอนี้โน้มตัวลงมาพูดเสียงเบา
หรวนซีตั้งใจฟัง ก่อนจะเบิกตาโตอย่างตกใจ "ได้เท่าจะลงมือเอง

เลยหรือ ให้ข้าน้อยคอยคุ้มกันเท่านั้น ทำให้นายท่านกับอิงอ่องสับสน?" ดวงตาเปล่งประกายขึ้นมา "แผนดีๆ...ได้ทำลงมือเอง คราวนี้ตระกูลหลีกหนีไม่พ้นแล้ว และกำลังคนสองทางที่ซุ่มซ่อนอยู่ที่เดียวกันมาปlomตัวแล้วเปลี่ยนกันโจมตีเช่นนี้ ต่อให้หลิวอู่เต๋อกับอิงอ่องสายตาแหลมคมเพียงใดก็ดูไม่ออกแน่ว่าคนที่ลงมือปล้นสินค้านี้คือคนมีฝีมืออีกกลุ่มหนึ่งของตระกูลหรวน!"

หรวนซีพยักหน้ารับคำ มองหรวนอู้อีกด้วยนับถือ

น้ำชาในมือค่อยๆ มีควันลอยขึ้นมา ในดวงตาหรวนอู้อธิบายความโหดเหี้ยม

"หลิวจิน นี่เจ้าทำให้ข้าต้องต่อกรกับเจ้าเองนะ!"

มีเพียงตระกูลหลีกล่มสลาย หลิวจินตายแล้ว มู่หวันชีวิตจึงจะยอมหันมามองหน้าเขาอย่างจริงจังกระมัง

วาดขีดสุดท้ายเสร็จ มู่หวันชีวิตก็ผ่อนคลายใจยาว วางพู่กันลงแล้วบิดขี้เกียจ ก่อนที่นางจะหยิบภาพที่เพิ่งวาดเสร็จขึ้นมาตรวจสอบอย่างจริงจัง

กินระยะเวลาจนถึงสามวัน ในที่สุดภาพหม้อกลั่นลำดับส่วนภาพนี้ก็วาดเสร็จแล้ว

รอให้หอเสวียนจีทำออกมาตามแบบ นางก็สามารถเปลี่ยนสีผึ้งเหลวกลั่นดอกไม้กองนั้นให้กลายเป็นของล้ำค่าได้แล้ว!

เพียงแค่นี้มู่หวันชีวิตก็รู้สึกโลดอยอย่างมาก ค้นในหัวใจจนยากจะทนไหว

วางภาพลงแล้ว นางก็ก้าวออกจากห้องรองทางตะวันออก รีบชุดไป
ที่ห้องหลักทางตะวันออก

อาการบาดเจ็บของหลี่จวินหายพอสมควรแล้ว แต่ว่าเขายังตั้งต้น
ใช้ข้ออ้างว่ากระดูกสันหลังไปอยู่ใกล้ฝ่ายรังสรรค์กลิ่นที่เขาเพิ่งเปิดใหม่
และภายในร้านหลี่จู่ทุกที่ล้วนเป็นเส้นสายของกุ๋นจิน เขาจึงยังอยู่ใน
กระดูกสันหลังไปโดยไม่ยอมไปที่ใด เวลาที่เขาเข้าออกนั้นล้วนใช้การ
ลอยตัวไปตามใจชอบ ไม่เคยใช้ประตูใหญ่ มู่หวนชิวยอมทำอะไรเขา
ไม่ได้ ทำได้เพียงลืมนตาข้างหนึ่งปิดตาข้างหนึ่งตามใจเขาไป

ตอนนั้นนับว่าใช้งานเขาได้พอดี

นางอยากจะตั้งตัวหลี่จวินไปหอสเวียนจี้ในทันที

พอผลักเปิดประตูก็พบว่าข้างในว่างเปล่า มีเงาของหลี่จวินเสียที่ใด
มองดูหนังสือบนโต๊ะที่ยังไม่ทันปิด มู่หวนชิวก็ขมวดคิ้ว "เขาไปที่ใด
อีก"

หมุนตัวเดินมาถึงลานบ้านกำลังจะไปตามหาที่ฝ่ายรังสรรค์กลิ่นใหม่
ของกระดูกหลี่ที่อยู่ข้างบ้านตนเอง เสียงไม้เสวียก็ดังแว่วๆ จากห้องทาง
ตะวันตกดึงดูดใจนางเข้าเสียก่อน นางกลั่นลมหายใจครู่หนึ่งแล้วก้าวเท้า
เดินไป

ในห้องทางตะวันตกไม้เสวียกำลังอบรมพวกเงินเสียงหลั่นเสียง
อย่างเคร่งเครียด "จำเอาไว้ ทุกคนระวังปากตัวเองให้ดี ใครกล้าพูด
แพ่งพรายให้คุณหนู ข้าจะถลกหนังคนผู้นั้น!"

รับรู้ถึงบรรยากาศผิดปกติ ไม่เสวียจึงหันหน้ามาอย่างช้าๆ "คุณหนู..."
สองขานางสั่นเทาพาลงทรุดลงคุกเข่า

ผู้หญิงสาวกำลังปั่นหน้าเครื่องปั่นอยู่ข้างหลังนาง
"เสวียเออร์จะปิดบังข้าเรื่องอะไรหรือ" แม่น้ำเสียงยังคงนุ่มนวล
ดุจเดิม อ่อนโยนราวกับนกขมิ้น แต่กลับมีพลังอันน่ากลัวที่ทำให้บรรดา
สาวใช้น้อยใหญ่ที่มีไม่เสวียเป็นหัวหน้าตกใจจนทรุดลงคุกเข่าตาม

"คุณหนู" เสียงของไม่เสวียสั่นเครืออย่างห้ามไม่อยู่

"เสวียเออร์..." ผู้หญิงสาวเรียกอีกครั้ง หางเสียงสูงขึ้น

ไม่เสวียตัวสั่น เสียงพูดอ่อนหวานแฝงเสียงสะอื้น "คุณหนู..." ยังคิด
จะพูดอะไร แต่พอเห็นท่าทางเคร่งขรึมของผู้หญิงสาวที่น้อยนักจะได้เห็น
มีหรือที่นางจะกล้าพูดอะไร เพียงพูดอีกอ้อว่า "พี่เจี้ยนเฟิงจะตามตัว
คุณชายหนีไป บอกว่า...บอกว่า..." นางขบกรามแน่น "บอกว่าเมื่อดอก
เสวียอาดูรที่คุณหนูปรุงให้ตระกูลหลี่เมื่อคืนถูกปล้นชิงไปแล้ว!"

"เจ้าว่าอะไรนะ!" แท้พลันสะดุดก้อนหิน ผู้หญิงสาวร่างโอนเอนจน
แทบจะล้มลง

"คุณหนู..." ไม่เสวียเรียกอย่างเศร้าใจ แล้วคลานเข้าเข้ามาประคอง
ผู้หญิงสาวไว้ เห็นคุณหนูมองนางเหมือนคนไม่รู้จักรักกันจึงพูดอย่างหนักแน่นว่า
"เครื่องหอมที่ตระกูลหลี่เตรียมสำหรับองค์หญิงหมิงอวี่ถูกปล้นชิงไปแล้ว"

"...เป็นไปได้อย่างไร" เรื่องเหนือความคาดหมายนี้ผู้หญิงสาวได้ยิน
แล้วก็พยายามคิดตาม "พี่หลี่บอกข้าว่าเขาล่องครึกษที่เฝ้าดูหน้าร้าน
หลี่จี้ทั้งหมดไปแล้ว แล้วใช้หน่วยเงาที่เป็นกำลังลับของร้านหลี่จี้คุ้มกัน
ส่งไปด้วยตัวเอง..." นางส่ายหน้า "เพียงสองวันเท่านั้น เครื่องหอมยังไม่ได้
ออกจากเขตเมืองต้าเยี่ยเลยนี่นา เป็นไปได้อย่างไร...เป็นไปได้อย่างไร"
นางพึมพำไม่หยุด ในสมองมึนงงเหมือนไม่มีสติ

เขตเมืองต่ำเยี่ยเป็นเขตอำนาจของตระกูลหลินนะ!

"คุณหนู..." ไม่เสวียกอดนางเอาไว้ "คุณหนูพูดถูก บ่าวอาจจะพังผิดไป ที่ถูกปล้นชิงไปเป็นเครื่องหอมชุดที่อาจารย์หลินเป็นคนปlung..."

"อย่งนั้นหรือ" ดวงตาเปล่งประกายแวบหนึ่ง สมอ่มู่ห้วนฉิวพลันปลดปล่อยขื่นมาก นางผลักตัวไม่เสวียออกทันใด "ข้าจะไปถามพี่หลิน" เสียงพูดสงบนิ่งมาก นางผลักเปิดประตูเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

ไม่เสวียเกิดความหวาดกลัวขึ้นมาในใจ

"คุณหนู..." นางรีบลุกขึ้น วิ่งตามไปพร้อมเสียงสะอื้น

"อาชีว..." หรวนอวี่ที่กำลังจะเคาะประตูหน้าคฤหาสน์ตระกูลไปเห็นมู่ห้วนฉิวออกมา เขาจึงเรียกอีกฝ่ายอย่างยินดี "อาชีว"

มู่ห้วนฉิวมองหรวนอวี่ที่มีชีวิตชีวาคล้ายว่าไม่รู้จัก นางพลันเข้าใจกระจ่างขึ้นมา... เครื่องหอมของข้าถูกเขาปล้นชิงไปแล้ว! เพื่อให้หลิวเฟิงมีชื่อเสียง เพื่อถอนรากถอนโคนตระกูลหลิน อยู่ในเขตเมืองต่ำเยี่ยเช่นนี้มีเพียงเขาที่มีความสามารถและกล้าไปปลงมือปล้นชิงเครื่องหอมของตระกูลหลิน! ความคิดมาถึงตรงนี้ มู่ห้วนฉิวก็ผลักหรวนอวี่ออกทันที "ไล่หัวไป!"

พอคำพูดออกจากปาก แม้แต่มู่ห้วนฉิวก็ยังตกตะลึง

"อาชีว..." รวากับสัตว์ที่ได้รับบาดเจ็บ หรวนอวี่มีเส้นเลือดปรากฏในดวงตาทันใด เขามองหน้ามู่ห้วนฉิวอย่างฉุนเฉียว

ไม่เสวียที่วิ่งตามออกมาตกใจจนตัวสั่น "ได้ทำหรวนอย่าถือสาเลยเจ้าคะ..." นางพูด "ได้ยินว่าเครื่องหอมที่ทำออกมาสำหรับงานพระราชพิธีอภิเษกขององค์หญิงหมิงอวี่ถูกปล้นชิงไป คุณหนูจึงอารมณ์ไม่ดี"

นางดึงตัวมู่ห้วนฉิวที่กำลังจ้องดาหรวนอวี่อย่างเคียดแค้นเย็นชา

ปากก็พูดพลบ

"บางทีนี่อาจจะเป็นแค่ข่าวลือ คุณหนูตามบ่าวกลับไปเถอะ บ่าวกำลังจะส่งคนไปถามคุณชายหลิให้ชัดแจ้ง..." นางพยายามซ่อนตัว มู่หวนซิวไว้ด้านหลัง หลบหลีกสายตาบับบังคับของหรวนอวี

เครื่องหอมถูกปล้นชิงไป!

เมื่อได้ฟังคำพูดนี้ และมองดวงตาที่เต็มไปด้วยความเกลียดแค้น ตรงหน้าคุณนี้แล้ว ในใจหรวนอวีก็เจ็บปวดรวดร้าว ไข้แล้วๆ เครื่องหอมที่ ข้างปล้นชิงไปชุดนั้นออกมาจากมือนาง! นางที่หลงใหลการปรุงเครื่องหอม สิ่งที่น่าปรารถนาที่สุดคงเป็นการที่เครื่องหอมของตนเองได้รับการ ยอมรับจากคนทั้งใต้หล้ากระมัง องค์หญิงหึงอวีทรงเลือกเครื่องหอม มาจากทั่วแคว้น สิ่งนี้สำหรับนักปรุงเครื่องหอมแล้วถือเป็นโอกาสที่หาได้ ยากยิ่ง แต่ว่าข้ากลับขัดขวางอนาคตของนาง...

ความฉุนเฉียวหายไปอย่างรวดเร็ว มองดูดวงตาลึกล้ำตรงหน้าคุณนี้ แล้ว มีอยู่แวบหนึ่งที่หรวนอวีอยากจะทำนางเหลือเกินว่าเครื่องหอม ชุดนั้นเขาเป็นคนปล้นชิงไปเอง ทว่าไม่ได้พุ่งเป้าไปที่ตัวนาง แต่พุ่งเป้าไปที่ตระกูลหลิ หากนางพอใจแล้ว เขาก็จะคืนเครื่องหอมชุดนั้นให้นาง ตอนนี้อย่า!

แต่ว่าคำสั่งลับของอิงอ่องเขาจะกล้าขัดได้อย่างไร!

"อาฮิว..." หรวนอวีเรียกอีกฝ่ายเสียงเบา เมื่อประสานเข้ากับดวงตา ที่มีความแวววาวและร่างที่โฉบเฉี่ยวของมู่หวนซิวแล้ว ร่างเขาก็ราวกับ จะโฉบเฉี่ยวลึกลงไปด้วยเช่นกัน เขาไม่ได้คิดเช่นนั้นเลย เขาหวังจากใจจริง ว่านางจะมีชีวิตที่ดี แต่ทุกครั้งที่เจอนางเขาล้วนทำร้ายนางอย่างไม่ตั้งใจ

ผลัคนางให้ไปไกลกว่าเดิมทุกครั้ง

มู่หวั่นซิ่วผลัคนางไม่เสวี่ยที่ขวางตรวงหน้าออกพลางจ้องตรวงไปที่
หวั่นอวี่

นางอยากจะถามเขาว่าเครื่องหอมชุดนั้นถูกเขาปล้นชิงไปใช้หรือไม่
เหตุใดเขาจึงเห็นนางได้ดีไม่ได้!

หากบอกว่านางเป็นศัตรูที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกับเขาได้ในชาติก่อน
เขาก็ได้แก้แค้นนางเป็นสิบเท่าร้อยเท่าแล้วมิใช่หรือ นี่เขายังกลั่นแกล้ง
นางไม่พออีกหรือไร

ชาตินี้ก็ยังจะทำเช่นนี้ ค่อยๆ บีบบังคับนาง!

หรือแค้นนี้จะต้องให้นางชดใช้ไม่หยุดหย่อนไปทุกชาติเลยหรือ

เช่นนั้น...บัณเฑาะ์ที่เสียดทั้งตระกูลของนางจะให้ไปขอคืนจากใครเล่า

ริมฝีปากขยับ มู่หวั่นซิ่วอ้าปาก แต่เศษเสี้ยวของสติที่เหลืออยู่ในใจ
คอยย้าเตือนนางไว้

นางไม่อยู่ในฐานะที่จะสอบถามหวั่นอวี่ได้!

เวลาผ่านไปเนิ่นนาน

มู่หวั่นซิ่วจึงเดินผ่านเขาไปอย่างช้าๆ ตรวงไปข้างหน้า

หวั่นอวี่หันไปคว้าวางตัวนางไว้ แล้วเอ่ยปากเรียก "อาซิ่ว..."

"...ปล่อยมือ!" มู่หวั่นซิ่วสลดตัวออกจากเขา ดวงตาสีกล้ำปากคลุม
ด้วยม่านเลือด นางมองหวั่นอวี่อย่างดูร้าย

"อาซิ่ว...ช้า..." ในใจสั่นไหว หวั่นอวี่ขยับริมฝีปาก แต่ไม่รู้ว่ายาม
เผชิญหน้ากับมู่หวั่นซิ่วที่เป็นเช่นนี้ เขายังจะพูดอะไรได้อีก

"ได้เท่าหวั่น..." ขณะกำลังนิ่งเงียบกันอยู่นั้น เสียงของหลี่จวินก็ดัง

ขึ้นด้านหลัง

หรวนอวีร่างเกร็งไปทันที เขาหมุนตัวไปอย่างช้าๆ

ร่างในชุดขาวปลิวพลั่วล่องลอยราวกับยืนอยู่บนเมฆนุ่มบนฟ้าสูง สงบนิ่งเป็นธรรมชาติ ทำให้ทุกสิ่งรอบข้างมีดมนไร้สีสันไปโดยพลัน นั่นคือ หลีจวิน เขากำลังเคาะพัดพับในมือเดินเร็วเข้ามา

"พี่หลี่..." ทันทีที่เห็นว่าเป็นเขา มู่หวนชิวก็เดินเข้าไปหาอย่างตื่นเต้น ยินดี "เครื่องหอมชุดนั้นถูกปล้นชิงไปจริงหรือ"

ในใจเพียงคำนึงถึงเรื่องเครื่องหอมถูกปล้นชิงไปหรือไม่ มู่หวนชิว ถึงกับลืมไปว่าหรวนอวียังอยู่ที่ข้างหลัง

"ข้าก็เพิ่งได้ข่าว..." หลีจวินสายตาเย็นเยือกขณะมองเลยตัวนางไป ทางหรวนอวี

"เป็นเรื่องจริงหรือ..." ภาพตรงหน้ามู่หวนชิวพลันดำมืด ร่างอ่อนพับลง

"อาชิว..." หลีจวินกอดนางเอาไว้

"อาชิว..." เห็นหลีจวินอุ้มมู่หวนชิวมาหยุดยืนข้างกายตนเองพลาง มองมาด้วยสายตาเย็นชาแล้ว หรวนอวีที่ยืนมือออกไปก็ค่อยๆ วางมือลง ปลอ่ยให้หลีจวินอุ้มมู่หวนชิวเดินผ่านเขาไปอย่างช้าๆ ก้าวที่ละก้าวไปยัง คุกหาสน์ตระกูลไปที่อยู่ด้านหลังตัวเขา

หรวนอวียืนอยู่ตรงนั้นอย่างนิ่งเงียบโดยไม่ขยับเขยื้อน จนกระทั่ง ได้ยินเสียงประตูด้านหลังปิดดังปัง เขาจึงหมุนตัวกลับทันที เหมือนมอง ประตูสองบานที่ยังคงสั่นเบาๆ หลังหมัดที่กำแน่นของเขาขึ้นสูงเป็น เส้นเขียว ข้อนิ้วลั่นกร๊อบๆ เสียงดัง...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622603.html>